N:r 14. ÅRG. 35. 10 SEPT. 1930. PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

HERREN JESUS, LÄRJUNGARNE OCH VÄRLDEN.*

Joh. 15: 18—25.

Det är särskilt tre tavlor, som målas för oss i denna text, tre tavlor av djupaste allvar men också av den underbaraste nåd. Den första tavlan framställer för oss världen och Kristus samt Kristus och världen.

Det är en tavla med de allra skarpaste kontraster. Där ha vi världen, om vilken Jesus säger, att den hatar både honom och hans Fader, och vi förstå, med vilken djup kärlekssmärta Jesus måste ha uttalat dessa ord och vilken skarp linje han drager med dessa sina ord. Kanske det inte är så lätt att alltid draga samma skarpa linje, om vi inte se saken lika allvarligt som vår Frälsare ser den. Det finnes ej något område, som kan lämnas som ett övergångsområde, utan hela världens liv tecknas av vår Frälsare som ett hat emot honom och hans Fader. Det är en mörk tavla vi se där, en manande tavla för oss var och en; Herren vill med den lära oss, hur allvarligt vårt liv är.

Det var två ting, som enligt Herrens Jesu ord gjort världens synd så stor. Det ena är, att Jesus kom till världen med sitt ord, det andra att han kom med sina gärningar. Världen fick höra hans ord och fick se hans gärningar. Med det kom Jesus Kristus till världen; med det kommer han till oss var och en. Där ha vi den andra sidan av denna tavla, Jesus och världen. När vi se på den sidan av tavlan är den rik på nåd och barmhärtighet. Tänk att vår Frälsare ständigt vill påminna därom, att han vill bli din och min Frälsare, trots det att han hos dig och mig fann ett hjärta

* Anteckningar från ett föredrag av missionsföreståndare *Erik Folke*, hållet vid S. M. K:s årsmöte i maj 1930.

fullt av hat till honom och hans Fader. Att han aldrig ångrat sig, att han inte försmått, aldrig dragit sig tillbaka utan fortsatt att utföra sin kärlekstanke ända tills han kunde säga: Det är fullkomnat. Han älskar dig och mig, som hatat honom och hans Fader.

Ju mer vi se på den tavlan, desto mer bliva våra hjärtan förkrossade inför en sådan kärlek. Är det inte underbart, att vi skulle få ha evangelium så rikt och så helt? Är det inte underbart, att han inte tröttnar att säga oss de gamla sanningarna om och om igen med samma innehåll, samma gripande kärlek och samma nåd. Han kommer till dig och mig med sitt ord ifrån tidiga morgonstunden, ifrån tidiga barnaåren, och han håller på ända till våra dagars ända.

Den sidan av tavlan visas också av hans gärningar. Tänk, om vi bara kunde se in litet uti livets verklighet, hur han möter oss varje dag och stund med sina gärningar, se de eviga armarna nedsträckta till oss, ständigt färdiga, redo att bära och skydda och leda våra steg. Vi ha sett dem ibland, och vi skulle sett dem många gånger, men vår blick är inte skarp nog, vi ha inte nog barnasinne för att kunna se Guds heliga änglar på vår väg, se också den stora, stora gärningen, som han utförde för oss på förbannelsens trä, den stora, stora gärningen, som han utförde för oss inför tronen, då han trädde fram inför Gud som vår överstepräst, och vidare de trofasta gärningar han utför för oss varje dag. Vi ha sett, anat och känt, att han är ständigt verksam. Vi ha hört talas om den märkliga tavlan: Kristus inför Pilatus. Då den först utställdes, samlades skaror för att se den. Bland dem var en ung man, som följde med hopen. Men så fästes hans blick på tavlan, mössan kom av och han blev länge stående framför den. Sedan gick han till vaktmästaren och frågade: Vem är han? Hans ögon fuktades, hjärtat var gripet.

Vi ha förts fram till den tavlan många gånger. Ha vi stannat där och har den lämnat några intryck i ditt och mitt hjärta? När vi stå inför detta, förstå vi den djupa, smärtsamma men också nådefulla innebörden av Jesu ord: »Ni ha hatat mig utan sak.» Då förstå vi också innebörden som ligger i detta ord: »Med trofast kärlek, uthållig kärlek, gammal kärlek älskar jag dig, därför vill jag framdeles visa dig nåd.»

Den andra tavlan som vi se här är en ljuvlig tavla, den framställer Jesus och hans lärjungar. Det är tre drag i den som framträda så härligt. Det ena draget är det som Jesus säger: »Ni ha av mig blivit utvalda. I haven av mig blivit uttagna ut ur världen. Ni ha blivit mina tjänare.» Vi få stanna inför den tavlan idag och tacka Gud att den finns, att det var han som gjort valet. Det var han, som tog ut dem, som han ville utvälja ur världen och taga till sig och göra dem till sina tjänare.

Den tavlan borde riktigt fängsla våra hjärtan. Vi vilja stanna inför den sanningen, att han välsignar vår själ utan att räkna med någonting annat än sin egen kärlek. Det heter i profeterna, att det kommer en dag, när Israels folk skall blygas och

skämmas för vad Herren, Frälsningens Gud, gjort med dem. Det är en salig skam att skämmas inför Gud, när han kommer och väljer sådana ovärdiga syndare och säger: »Du är min». Det är rik välsignelse, att vara med om när han får taga dig och mig i enrum och säga i ditt och mitt hjärta: »Kom ihåg! Det var jag som valde dig. Det var inte du som valde mig. Jag valde dig, du är min.»

Att han beslöt att taga ut oss ur världen för sig, detta är nåd av Gud. Flere av oss känna kanske den märkliga synen, som den kära gudsmannen, d:r Fjellstedt, hade, som blev av avgörande betydelse för hans liv. I sin syn såg han en natt, hur han tillsammans med en väldig folkskara drevs fram på en bred väg, och han hörde hur framför dem uppsteg klagorop och jämmer, och han förnam att där var en avgrund och allteftersom skaran pressades framåt, stupade den ned i avgrunden och förgicks. Först tänkte han, att han måste kämpa för att komma därifrån. Han försökte tränga sig tillbaka, han försökte åt höger och åt vänster men massan var kompakt, det fanns ingen möjlighet att komma undan. Förtvivlan grep hans själ inför detta fasansfulla att drivas mot avgrunden och inte kunna komma undan. Då lyfte han upp sin blick och fick se en härlig gestalt uppe i höjden, och han såg hur denne sänkte ned bland människorna blodröda tåg och hur en där och en här grep om dessa tåg och hur han däruppe drog dem upp och slöt dem i sin famn. Han längtade i sitt hjärta att ett sådant tåg skulle komma till honom. Just då såg han ett framför sig. Han grep tag i det och drogs så upp ur skaran, som pressades fram mot förgängelsen, medan han fördes in i Frälsarefamnen. Jag skulle önska att många av eder, älskade vänner, hade haft de tillfällen som jag genom Guds nåd fick att i min ungdom se den käre doktorn, dag för dag höra honom tala om denna underbara verklighet att bliva uttagen ur världen. Han älskade ock att tala om vad det betydde för honom att höra till världen därovan, att höra till himmelen och himlaskaran. Här kommer nu idag samma underbara blodröda tåg från samme trofaste Frälsare. Han har ock samma famn öppen för varje själ bland oss.

Så säger Herren att han tagit oss ur världen för att vi skola vara hans tjänare. Ordet tjänare betyder egentligen slav. Det är en tjänareställning som utmärker en den innerligaste samhörighet, Herren äger sin tjänare så fullständigt att ingen annan har äganderätt till honom. Så är det med dem han har uttagit ur världen. Vi erinrade varandra vid missionärsinvigningen Kristi himmelsfärdsdag ordet: »Dig har jag utvalt och inte försmått.» Då han gör sina erfarenheter med oss äro dessa inte så trevliga många gånger, tjänaren är inte alltid den han borde vara och kanske ville bliva. Det händer dock aldrig att han stöter bort oss. »Dig har jag utvalt och inte försmått.» Välsignat vare hans namn!

Den tredje tavlan i denna text framställer oss, hans tjänare och lärjungar i förhållande till världen och världen i

förhållande till tjänarne. Det är skarpa kontraster. Om någon blir en Herrens livegen får han erfara världens hat. Det måste vara så även för oss, älskade vänner. Vi kunna inte vara på båda sidor om gränsen. Vi måste dela Jesu lott i världen. Även detta är en underbar nåd, även när det känns som en smärtolott. »Världen hatar eder», säger han. »Förundra eder ej däröver att den förföljer eder, då den förföljt mig. Den har hatat mig och ni få dela samma lott.» Ja, han vill dela den lotten med de sina även den dag, som i dag är. Det är på den vägen han kan nå fram och frälsa människor ur världen, att han finner människor, som älskar världen, så som han älskar människorna, som leva för att rädda människosjälar. Det må vara nog för oss att få dela hans lott i världen.

Ju mer tiden skrider fram, dess skarpare blir striden, dess mer växer hatet, dess allvarligare och starkare blir förföljelsen. Vilja vi dela Jesu lott i världen, då hans kallelserop kommer till din och min själ: Vill du dela min lott, då vill jag säga dig att det blir för mitt namns skull, du får lida. —

Det ligger en outsäglig nåd däri att bliva anförtrodd Jesu namn i världen, att få det förtroendet att bära hans namn och verk på jorden. Motsvara vi det förtroendet? Vi märka att allteftersom tiden skrider fram kommer striden att stå just om det namnet. Det är förunderligt att det ligger i människohjärtat en skarp fiendskap just mot Jesusnamnet. Det är inte farligt att tala om stora män i världen, det är inte farligt att nämna Buddhas namn eller vilken annans namn som helst, men när Jesu namn nämnes då äro fienderna ögonblickligen färdiga att föra fram stridsvagnarna. Nu för tiden griper visserligen Jesusnamnet på ett egendomligt sätt människorna i världen. Under nutida rörelser i Indien och Kina räknas Jesus för en stor personlighet, ja, en profet. Till och med bland judarna gå starka rörelser som se i Jesus en stor profet. Men blir det fråga om att se i Jesus något mer, att hylla honom som Frälsaren blir det strid av, han får inte vara mer än människa. Gäller det att människan skall böja sig inför honom, tillbedja honom såsom Frälsare, då väckes motstånd, då blir det strid. »Tjänaren är inte förmer än sin herre. Världen har hatat mig och skall också hata eder.» Älskade vänner, give Herren oss nåd att stå trogna i denna tid och vi få tacka Herren, att i det namnet sker ännu under.

Vi ha blivit erinrade att i dag också är en missionens högtidsdag, och avslutning på en sådan. Särskilt rörande missionen i Kina förundrar jag mig över, att under all den omvälvning, som där äger rum, under all den hemska agitationen mot Herren och hans trogna, under alla starka påtryckningar att få människorna att gå till strid mot Herren och hans goda, under alla förföljelser, alla stormar frälsas själar och Guds rike går framåt. Ja, under allt detta väckes dagligen i många, många människohjärtan outsäglig hunger efter att få höra mer om Kristus.

Hur smärtsamt att då tjänarnas antal förminskas. Vi hålla på att bedja

i Sverige och England om att få förstärkning i tjänareskaran för missionen. Vi veta och känna att tiden är så kort, oändligt kort. Må Gud hjälpa oss att se vad han vill med oss, när vi stå inför de bilder som vår Frälsare framställer för oss här, sin kärleks bild, världens olyckliga liv, hans underbara utkorelse och oändliga tålamod, hans rikedom och välsignelse. Hans kallelse kommer till dig och mig. Vill du dela Jesu lott i världen, så vill han dela sin lott med dig i evighet. Välsignat vare Herrens namn. Han har sagt sitt ord: »Där jag är, där skall ock min tjänare vara.»

Steningemötet 1930.

Det firades i år jubileum på Steninge. Det var nämligen det femte året, som vi där fingo ha en S. M. K:s bibel- och ungdomsvecka. Lika gästfritt och vänligt har detta härliga ställe varje år tagit emot vår skara; »Kina-slottet» har blivit oss ett kärt hem, dit vi gärna komma åter. I år funno vi en hel del nytt, i det flera rum upplåtits åt oss, och »länkarna» fingo residera i så gott som hela »Kina-slottet».

Som vanligt var det en stor skara, som möttes på båten för att fara ut den vackra vägen genom Mälaren. Från andra vägar stötte så flera till därute. Många av oss voro vänner från föregående år — ja, det är en stor rikedom att ha en hel rad Steninge-minnen, må ni tro. Men roligt är det få se många nya ansikten, och det är rent förunderligt, vad vi strax känna oss som ett. En glad och lycklig skara är det, och det är en skara, där alla längta att för några dagar få sitta ner vid det bord, som Gud själv dukar för oss. Vi veta, att »Guds källa har vatten tillfyllest». Vi ha fått bevis därpå varje gång vi samlats. Skall inte Herren också nu visa detsamma? Förvisso.

Vad är det då för ett ord, som kommer till oss, då mötet öppnas? Jesus sade: »Mina barn, haven I något att äta?» Ja, så sitta vi där, Hans små barn, längtande, törstande, hungrande. Finns det något för oss att äta? Ja, *»Jesus* gick då fram och tog brödet och *gav dem»*. Där ha vi löftet för de kommande dagarna. Och så få

Grupp av deltagare i Steningemötet 1930. Foto: Rut Lundberg.

vi tillsammans bedja om att i en lycklig, tillitsfull barnagemenskap få ta ut av gåvorna, som räckas oss.

Före frukost samlades vi varje morgon till en kort bönestund. Vi fingo då stanna inför »vårt hjärteförhållande till Gud». 1 Joh. 3: 19—22. Gemensamt nedbads Guds välsignelse över dagen, över de våra i Kina och mera, som kunde ligga på våra hjärtan.

Sångkören. Foto: Rut Lundberg.

Missionsföreståndare Folke ledde bibelstudierna, i vilka vi påmindes om Abraham, trons fader, Guds vän, och de trons prov, som Gud förde honom fram till. Det var lydnadsprovet, då Herren kallade honom att gå ut från sitt land; det var väntansprovet, då han så länge fick vänta på löftessonen; det var offervillighetsprovet, då Gud begär offret av löftessonen. Inför dylika prov ställas också vi. Det är då gott att ha en sådan förebild. Han såg omöjligheterna i ansiktet, men han *trodde ändå*. Må Gud hjälpa oss därtill, även om det för den naturliga människan ej går att fatta Guds djupaste kärlekstankar.

Naturligtvis fördes vi vid flera tillfällen ut till Kina. Det talades om de senaste årens andliga strömningar därute, om arbetsmöjligheterna och så alldeles färska hälsningar genom fröken Ackzell, som så nyligen kommit hem. Hårdast tag i hjärtana tog det nog, då vi gingo igenom alla stationerna på vårt fält. Vi fingo sätta ett kors här och ett där, vi fingo stryka den stationen och den, där inga arbetare finnas. »Arbetarna äro få.» Gick månne inte kallelsen ut till någon, då vi efter den stunden sjöngo: »Vem går åstad? Vem vill gå med? Vem träder i skördemännens glesa led?» — Kommer ej snart den skara, som vi bedja Gud om?

En stor glädje var det för oss att få höra om hur Gud under gångna dagar gått fram bland unga människor med väckelsens vindar. Därom förtäljde oss doktor Fries en hel del, då han drog fram en rad personliga minnen, särskilt sin ungdom och ur studentrörelsens historia.

Av allt det goda, som vi få på Steninge, ville vi så gärna ge också åt gårdens folk, att det med oss må få dela välsignelserna. Alla inbjödos därför en kväll till ett möte, som jag tror, att vi alldeles särskilt mycket bådo för. Och en välsignad, stilla stund var det. »Jesus klappar på *ditt* hjärtas dörr. *Öppnar du?*» så gick frågan ut. Öppnades någon ny dörr för Honom den kvällen? Eller ljuder frågan vädjande ännu för någons öra?

Att det är ljuvligt »på andra sidan», det veta vi. En härlig e. m. hade vi där hos dir. Skoglunds, som återigen gladde oss med denna inbjudan dit. En sådan solig dag med en så vacker utsikt över den blå fjärden och gröna skogar och klar him-

Manliga deltagare. Foto: Rut Lundberg.

mel, då sjunga vi gärna med tacksamma hjärtan några fosterländska sånger och tacka Gud för vårt Sverige. Men icke förty fördes vi också där ut till Kina, i det att de i höst utresande missionärerna lade fram inför oss något av sina känslor inför framtiden och sin begäran om förbön. Gud hjälpe oss alla att med allvar gå in i vår del av arbetet!

Då vi kommo hem den kvällen, samlades vi till en offerstund. Vi voro på helig mark. Våra tankar fördes till de under det gångna året hemkallade vittnena därute. Det är stora missionsoffer, men det är en sådd, av vilken vi i förlitande på Guds kraft få vänta härlig skörd. »Sjung om seger mitt i kampen blott i kraft av Jesu blod!» Den kvällen tackade vi återigen Gud tillsammans för dessa kära och så också för vad som den stunden framburits i offerskålen av gåvor till missionen.

Den skara var ej så liten, som på söndagen samlades i den vackra tempelsal vi ha i slottets park. »Emedan blodet räcker till» har ju blivit vår Steninge-sång, och om det blodets underbara kraft fingo vi denna dag höra. Rom. 6: 1—11. »Döda

Foto: Rut Lundberg.
Tre goda vänner.

från synden — leven för Gud, i Kristus Jesus.»

Säkerligen grep det oss alla unga, då en av pensionatets gäster, en äldre herre, bar fram ett tack från dem, som följt vår ungdomsvecka mera på avstånd och dock förnummit den glädje, som rådde bland oss. Vi glömma nog ej heller hans maning till oss att alla vara missionärer, var vi gå fram. Vid vägen, som vi vandra, finnas alltid blomster, som längta efter solsken och näring.

Kanske är det under de enkla samtals- och bönestunderna, som vi komma varandra närmast. På alla mellantider samlades vi gärna ute på någon stilla plats i skogen, och där sökte vi hjälpas åt med en eller annan fråga, som förts fram. Jag vet, att hjälp gavs åt spörjande själar. — Och hur ofta sågs ej ett par vänner vandra i förtroliga, allvarliga samtal eller sitta vid Guds eget ord. Från olika håll ljöd sången vid alla tider.

Vi tacka Gud för vad Han gav och gjorde på Steninge-mötet 1930. Vi bedja Honom, att Han må fortsätta att tala och verka i oss alla, som där voro. Vi tacka Honom, att Han nu vill följa oss på alla våra vägar. Vi bedja Honom, att vi må

Foto: Rut Lundberg.
På väg till ett föredrag.

få nåd, att med villighet och glädje gå in i de gärningar, som Gud åt oss har berett och där tjäna Honom. Må vi så alla — själva välsignade — få bli välsignelsens bärare! *R. L.*

Ny misssionsarbetare.

Maja Lundmark.

Som synes av meddelande på annat ställe i detta nummer av vår tidning hade vi den 10 sistlidne augusti missionshögtid med missionärsavskiljning i Skellefteå. Det var lärarinnan, fröken *Maja Lundmark*, som då avskildes till Svenska Missionens i Kina missionär, och vi införa därför nu hennes bild i vår missionstidning.

Fröken Lundmark, som är född den 16 aug. 1895, berättar i sin ansökan, att hon erhöll sina första medvetna religiösa intryck genom en gudfruktig jungfru, som tjänade i hemmet. »Hennes fromma och godmodiga väsen under dagens lopp och hennes varma böner, när kvällen kom, lärde mig förstå det rätta sammanhanget mellan Gud Fader i himmelen och hans barn på jorden», skriver fröken L. och tillägger: »Ett sådant barn ville jag bliva, och jag blev ett bedjande barn.» Söndagsskolan tillhörde hon från 6 till 16 års ålder, och stunderna i den säger hon vara sin barndoms ljusaste minnen.

Efter att hava genomgått folkskola,

fortsättningsskola och en teknisk yrkesskola genomgick fröken Lundmark seminariet i Skellefteå. Under seminarietiden fick särskilt kristendomslärarinnan bliva henne till hjälp, så att hon blev en glad och lycklig kristen i stället för att, såsom hon tidigare hade varit, vara en träl under lagen.

Anledningen varför fröken Lundmark sökt in på seminariet var egentligen att hon önskade förberedas för missionärsuppgiften. Hednavärldens nöd hade tidigt gripit henne och framtidslängtan koncentrerades omkring missionärskallet. Så var det även under första tiden som lärarinna, fastän det kallet också hade med sig många glädjeämnen. Såsom ung lärarinna fick fröken L. även taga verksam del i en vittomfattande väckelse och erfara något av storheten uti att få tjäna Gud.

Så kommo emellerid prövningar och strider. Missionskallelsen försökte hon då komma ifrån. Bönelivet blev matt och Guds Ord lästes ej som förr. Först efter ytterligare tre tunga år kunde frid, glädje och välsignelse åter få herraväldet.

Efter S. M. K:s Bibel- och Ungdomsvecka i Skellefteå 1929 och som en direkt följd därav insändes ansökan om att få utgå såsom Svenska Missionens i Kina missionär. Någon tid efter sagda Ungdomsvecka skrev fröken L., att hon aldrig förr varit så fullkomligt fri och på samma gång så helt bunden. Det var den frigörande Frälsaren, som tagit en fånge, kallat till helig tjänst. Till den tjänsten har nu fröken Lundmark avskilts. Vi tacka Gud för henne och anbefalla henne åt missionsvännernas kärleksfulla intresse. Blive hon alltfort rikt välsignad och till stor välsignelse! *M. L.*

Missionshögtid i Skellefteå.

Högtidsdagar och glädjedagar var det i Skellefteå den 9, 10 och 11 aug. 1930. Det var söndagen den 10, som missionärsavskiljningen skulle äga rum, men lördagen var »den första dagen i högtiden». Då sågos på gatorna i staden en hel del äldre och yngre vänner, som rest in från olika byar för att vara med på alla mötena.

Kl. 5 på lördag e. m. och kl. halv 9 var det möten i bönhuset. Det var en obeskrivligt stor glädje att se alla dessa kära vänner, som då samlats. Många av dem hade varit med på Bibel- och Ungdomsveckan förra sommaren. Då jag tänkte på allt, vad vår mission fått gå igenom under det år, som gått sedan dess, och på de erfarenheter, som väl gjorts av en och var, som satt här i bönhuset, kom känslan av Guds nåd och trofasthet så överväldigande in i mitt hjärta. Trots nöd och död och många andra svårigheter hade Herren dock hjälpt igenom. Ja, med psalmisten ville jag utbrista: »Han har så gjort, att hans under äro i åminnelse. Nådig och barmhärtig är Herren.» (Ps. 114: 4.) Och om Guds stora kärlek och trofasthet påminde missionsföreståndare Folke, då han började tala. Han drog fram många tacksägelseämnen, många underbara bönhörelser från det gångna året. En stor bönhörelse var ju anledningen till att vi nu kommit till Skellefteå. På ett gripande sätt kom till våra hjärtan det ord, som kyrkoherde Wermelin läste till avslutning den eftermiddagen: »Om du trodde, skulle du få se Guds härlighet.» Något av denna härlighet hade vi redan fått skåda under vår samvaro denna dag, och vi tackade Gud därför.

Det bads mycket för söndagens högtid. Det bads, att de skaror, som då samlades, måtte få se något av »Guds härlighet». Det är en underbar syn att få se Skellefteå landskyrka fylld av en andäktig menighet. Kyrkan är väl en av Sveriges största. Den uppgives rymma omkring 3,000 personer. Två gånger på söndagen fingo vi se kyrkan fullsatt. På förmiddagen predikade missionsföreståndare E. Folke, och på eftermiddagen ägde fröken Maja Lundmarks avskiljning rum efter predikan av missionär Nath. Engbäck. Det var en stillhet i denna stora församling vid avskiljningen, en stillhet, som gjorde högtidskänslan särskilt mäktig. Ett församlingens barn skulle nu av församlingen bäras fram på Herrens offeraltare, så skrevs det i en

Skellefteå-tidning, och nog kändes det att församlingen av hela sitt hjärta tog del med. Prosten Fellström ordnade allt med kärlek och omsorg och var själv med inför altaret.

Missionsföreståndaren utgick i sitt invigningstal från Jes. 41: 13. Det var gripande att se vår grånade missionsföreståndare stå där inför altaret och tala över dessa ord. Han har fått pröva själv i kampen

Skellefteå landsförsamlings kyrka.

ute på missionsfältet, att det ligger kraft i detta ord: »Frukta icke, ty jag är med dig», och nu gavs detta ord till den unga missionären. Hon skulle frimodigt kunna gå ut med frälsningens budskap till Kinas folk i visshet om att Gud själv gick med henne, ja, löftet var: »som håller dig vid din högra hand». Och så kom det också ett ord, som jag tror skall bliva till stor tröst och hjälp för vår syster många gånger: Gud tager själv på sig ansvaret, då vi gå ut på hans ord och kallelse. Så avskildes fröken Maja Lundmark under bön och handpåläggning för sitt nya kall. Gud vare tack för denna nya arbetare i vår mission!

Senare på kvällen fingo vi åter samlas i bönhuset i staden, då vi först fingo lyssna till fröken Lundmark. Hon berättade om sin missionskallelse och den kamp, hon kämpade under många år, men också om den frid och lycka, hon fått, sedan hon fått nåd att svara: »Här är jag, sänd mig!»

På måndagen samlades Kinakretsen i Skellefteå jämte de Kinalänkar från byarna, som voro kvar, till ett möte. Det var en mycket lycklig eftermiddag, vi då hade tillsammans. Gemenskapen var så innerlig, och det var lätt att tala om vad vi den stunden hade förmånen att få lägga fram för de älskade vännerna.

Så fingo vi gemensamt tacka Gud för allt, han givit dessa dagar. Det hade varit en riktig S. M. K:s högtid. Möten i bönhuset lördag och söndag. Vid högmässan i stadens kyrka predikade missionsskreterare M. Lindén, på lasarettet missionär Engbäck, i landskyrkan, som redan nämts, missionsföreståndare Folke och så avskiljningen på eftermiddagen med predikan av missionär Engbäck.

Vi tacka Gud för församlingens och stadens prästerskap, vilka under högtidsdagarna voro med oss, och vi tacka honom för var och en av våra kära, trofasta vänner däruppe, som med offervillig kärlek tjäna missionen sedan många år tillbaka, och vi tacka för de unga, som nu äro villiga att träda med in i denna gärning.

Under missionshögtiden framburos stora offergåvor såsom hjälp till deras egen missionärs utresa. Herren Gud lönar i trofasthet enligt sitt löfte.

Lisa Blom.

Gåvor till missionen i stället för blommor.

Som bekant insända missionsvänner ofta en gåva till missionen i stället för att sända blommor till framlidnas bårar. Härvid uttalas ibland en önskan om att erhålla något mera än det vanliga kvittot något som kan tillställas de sörjande som

uttryck för att de avsomnade äro ihågkomna, fastän blommor ej sänts till bären. Vi ha därför låtit trycka av artisten F. Hoving tecknade blanketter, avsedda att ifyllas, då nu omnämnda gåvor insändas och önskan uttalas om att få en sådan blankett. En förminskning av blanketten införes här. Blanketterna, som äro av samma storlek som telegramlyxblanketter, tillhandahållas på begäran gratis vid insändande av ovan omtalade missionsgåvor.

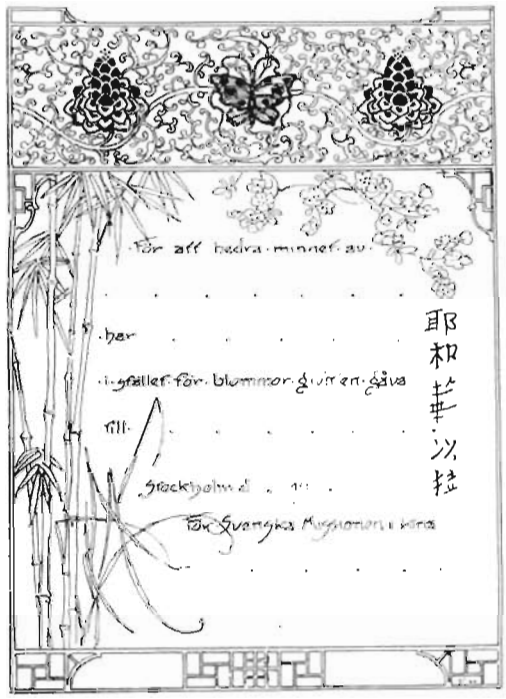

De senaste underrättelserna från Kina.

Enligt de senaste underrättelserna från Kina är missionärernas hälsotillstånd förbättrat. Sommarens vilotid synes ha berett dem vederkvickelse och deras krafter ha blivit stärkta. De ha planerat att den 19 eller 20 dennes samlas till missionärskonferens. Må missionens vänner särskilt under de och de närmast följande dagarna ihågkomma dem i förbön att de då må bliva välsignade och ledda av Gud så att hans planer bliva förverkligade.

S. M. K:s höstmöte.

Svenska Missionens i Kina höstmöte hålles v. G. i Stockholm den 21 och 22 dennes. Söndagen den 21 hålles två möten: *kl. 11 f. m. i Betesdakyrkan, Floragatan 8,* samt *kl. 6 e. m. i Stadsmissionens kyrksal* vid Stortorget. Måndagen den 22 anordnas möte, som avslutas med teservering, på *Stadsmissionens lokaler* vid Stortorget *kl. 7 e. m.*

Vid alla tre dessa möten hoppas vi få Kina Inlandsmissionens föreståndare i England, Mr. W. H. Aldis, såsom medverkande talare.

Kinalänkens syförening.

i Stockholm samlas på S. M. K:s expedition torsdagen den 18 dennes kl. 7 e. m. Välkomna!

*

EBBA BURÉN.

Just då detta nummer av vår missionstidning är färdig att tryckas meddelas oss, att missionär fröken Ebba Burén kallats att vara med Herren. Hembudet kom natten till den 8 dennes. Utförligare meddelanden härom komma att införas i nästa nummer av vår tidning. »Saliga äro de döda, som dö i Herren —. De skola få vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem.» Uppb. 14:13.

Från Honan.

Ur ett brev från äldre Wei i Honanfu:

»Nu får jag meddela att herr Ho i tisdags middag kom tillbaka ur rövarnas näste.» (Ho var ett av de ombud till pres-

byterimötet i Honanfu, som fastlogs på återvägen därifrån.) »Tillsammans med Äldste Hsiao, Li Wen-cheng samt mig och min hustru tackade han Gud för mottagen nåd samt berättade om sina erfarenheter i rövarekulan.

Då de voro på vägen till Sung-hsien och gingo förbi några byar på vänster hand, tillfångatogos de av rövare, vilka förde dem och deras tillhörigheter till rövarhövdingen, som förhörde dem angående deras tillgångar. Ho och Ko svarade båda i enlighet med sanningen. Diakonen Ko lovade enligt beräkning av sin egendom 50 dollar, och Ho enligt försäljningspriset på sin egendom 100 dollar. De hade sina Biblar med sig ävensom bibliska planscher och använde dessa för att för rövarehövdingen förkunna många av lärans huvudstycken. Hövdingen övertygades om, att de båda talade sanning, och de fingo så Herrens särskilda nåd, så att de ej behövde lida några stora plågor. Därför fingo de frihet att i rövarefästet bedja och predika för de många till lösen hållna människorna. Där funnos många som under månader lidit plågor grymmare än helvetets, och som därför med glädje hörde evangelium och lärde sig bedja. Somliga, som under natten bådo till Gud, blevo följande dag satta på fri fot. Rövarhövdingen blev därför övertygad om att Hö och Ko verkligen trodde på Gud och behandlade dem därför med förtroende. Först fick Ho gå tillbaka för att låna 70 dollar. När dessa tillställts honom, kunde de vidare talas vid om, hur det skulle bli, men under alla förhållanden skulle de överlägga om sättet och i vänskap göra slut på affären. Därför hade nu Ho kommit för att låna dessa 70 dollar åt rövaren och skulle själv taga dem dit. Enligt min tanke, så behöver man ej frukta några större svårigheter för dem, om de handla uppriktigt mot rövarna. Genom att sålunda behandla rövarna uppriktigt till slut kan man räkna, att de vunnit seger och förhärligat Guds namn. Herren skall säkert som en följd ge dem så mycket rikare andlig välsignelse.

Hsiao Hsi-li (evangelisten i det av rövarna intagna Han-cheng-chen)* kom hit till Loyang den 28 maj. Då vi sågo varandra kunde vi endast omfamna varandra och gråta högljutt. Hans sår voro ännu icke helade, men hans andekraft var obruten. Av naturen är han ej någon modig man, men ändå skrämdes han ej så mycket av tortyren hos rövarna. Vad han mest fruktade var att se de tre gånger upprepade slaktningarna av »sedlar» (mot lösen hållna fångar). Var gång nedhöggos eller skjötos sju eller åtta fångar i de andras åsyn i avsikt att skrämma dessa genom att visa dem vad som hände, om de ej kunde betala. I så fall skulle »sedlarna» sönderrivas. Dessa skådespel nästan skrämde honom till döds, och att vara i rövarnas händer var i sanning ett helvete bland människor, mycket värre än lejonkula eller glödande ugn, och han hade själv intet hopp om att få leva. Att han nu kommit undan var som ett liv bland tiotusen dödar, och att åter få vara bland bröder och systrar var som en ny värld. När han sagt detta bådo vi tillsammans och tackade Gud för nåd i nödens tid, så att vi ej blivit förkastade. Sedan vi därpå givit herr Hsiao ett mål mat hyrde vi en rickshaw åt honom och skickade honom hem, emedan hans mor blivit sjuk av oro för honom, men hon blev nog en hel del bättre, när han kom hem. Ännu är dock vår broder Jung-tsz i fångenskap och vart Chang Kwo-liangs tredje sonhustru tagit vägen vet ingen.»

Hsiao Hsi-li skriver, sedan han berättat om stadens intagande, sin fångenskap och tortyren: »Först sedan jag varit i »sedelrummet» i tjugo dagar, lärde jag mig att bedja utan återvändo och att blicka mot himlen i min bön. Jag förnam också i sanning, att Honan har blivit ett helvete på jorden och svårt att uthärda. Av utstationens hus äro både kapellet och skolrummen nedbrända, och båda voro nyreparerade. Endast det trasiga köket står kvar obränt, men Gud vare lov, att vi ha en tillflykt undan regn. Av de kristna brö-

* I detta brev omnämnda Hanchengchen eller Hancheng är en köping i Honan ej att förväxla med staden Hancheng i Shensi.

derna i östra fästet (Hancheng består av två befästa delar med en flod emellan) voro vi fem, som bortfördes som gisslan, varjämte i det sista Chang Kwo-liangs sonson drogs med och ej ännu har blivit utlöst. Hur många som bortfördes från västra fästet vet jag ej, men tre av systrarna där förlorade livet. En av dem blev skjuten, och då hon skulle begravas fanns blott huvudet och kläderna, en annan kastade sig i en brunn, då hon såg att utsikterna att få leva voro ringa, och en tredje blev skjuten, och då hon skulle begravas funnos blott kläderna och några stycken av kroppen. Vad angår kläder, spannmål, pengar, boskap o. d. så är allt utplundrat. Av de icke kristna dödades i östra fästet över femtio och lika många i det västra. Dessutom sårades under skottväxlingen eller genom att hoppa utför stadsmurarna några tiotal människor på vardera platsen, och på de unga kvinnor, som våldfördes eller med våld bortfördes som hustrur till rövare, finnes ingen räkning. Ännu är det en mängd av de till lösen bortförda, som ej kunnat utlösas, och »sönderslitna sedlar» äro ej få. Åtta eller nio tiondedelar av de bättre husen i staden äro nedbrända och familjemedlemmarna skingrade, så att de ej veta var de ha sina anhöriga.

Ännu en sak: När jag var i olycka där i Hancheng, bevisade mig bröderna och systrarna på landsbygden stor kärlek. Somliga voro villiga att bortinteckna sin jord för att skaffa pengar till min lösen, andra att sälja sina kreatur. Det var verkligen som med Abrahams offer, då Isak redan var lagd på veden, men Herren hade annorlunda förordnat. Deras kärlek blev dock uppbyggd därigenom. Tack vare Herrens makt och visdom. Vem kan känna hans vägar? Fastän denna världen är svår att komma igenom, så utför han ändå sitt verk. Efter utseendet tyckes det som om församlingen lidit ej ringa skada, men om man ser efter lärans andemening, så har församlingen i stället blivit uppbyggd. Jag tackar i sanning Herren att han är min Herre och är mig när. Amen.»

Dessa utdrag visa ju både de ljusa och de mörka sidorna. Jag har nu också hört, att de rövare som plundrade Hancheng kringgått Honanfu och fara fram med eld och svärd på landsbygden öster och norr därom. Skaror av kristna ha flytt in i staden, utblottade vänta de att få hjälp och Herren skall väl förse.

Carl F. Blom.

Vad de nydöpta hade att berätta.

I går morse reste min bror Wille och jag från Hoyang. Den vagn, förspänd med två oxar, som vi fått, gick dock alltför sakta, varför vi snart i en by måste byta ut den emot en åsna, en blind häst samt en man att bära sakerna. — Trötta, men tacksamma till Gud nådde vi fram hit till Hancheng vid solnedgången.

Hela denna dag ha vi med lycka och glädje fått samlas till stormöte med församlingen här. Gud har varit nära, och vi ha fått ha det så gott.

I afton fick jag efter kvällsmaten tillfälle få personligt tala med de tio nydöpta manliga församlingsmedlemmarna. Hör här innehållet av vad några av dem hade att berätta om sin frälsning:

Gamle herr Grön berättar: »För mer än tjugo år sedan kom jag hit till missionsstationen och blev genom gamle pastor Bergling kvitt mitt opiekrav. Samtidigt vaknade min längtan efter frälsning. Ja, jag var så nitisk, att när jag kom hem predikade jag oavlåtligen för Mor. Hon lämnade även sitt hjärta åt Jesus. Icke långt därefter dog hon lycklig, — men jag vände i sorgen ryggen till Jesus, för att i många år ej tänka på honom. — För ett år sedan blev jag häftigt sjuk och rädd för att dö. I min nöd bad jag Jesus om förlåtelse och nåd. Jag blev fri. Gud vare lov. Nu tillhör jag honom.»

*

Den 16-årige ynglingen »Namnförädlaren» berättar: »Vi äro trettio personer i vårt hem. Alla ha nu lämnat sig åt Jesus och vi samlas morgon och afton till gemensam bön. Men jag, som är den näst siste av oss kommer inte därför att alla de andra ha gått denna väg. Jag trodde

förut för deras skull, — men en dag hände något särskilt. Rövarna kommo till vår by. Vi flydde alla huller om buller. Jag räddade mig ensam upp i en bergsklyfta. Där ropade jag i min nöd till Gud. Jag bekände min otro, mina synder och bad Gud taga hand om min kropp och själ. Han svarade även och från den stunden har jag varit så lycklig.»

*

Läraren Kung berättar: »Jag är dotterson till missionens gamle evangelist herr Wind. I många år har jag hört morbror tala till oss om Jesus, ja, var gång han kom på besök. Men då blev jag nästan alltid så orolig, så jag gick ut. Jag ville ej höra. — Jag har alltid fått gå i hedniska skolor, där jag fått matat i mig allt ont om kristendomen. För tre år sedan kom jag till universitetet i Peiping, där jag med glädje deltog i en antikristlig demonstration. Jag höll då även tal och svor och sade mycket fult om både Jesus och de kristna. Men det skulle jag aldrig ha gjort. Strax efter kom en troende, som hört mig. Han talade så vänligt, men allvarligt med mig, — och från den dagen var jag alltid så ängslig för straff och död. Först i fjol höst mötte jag i Guds ord Jesus, som min Frälsare, och är nu så lycklig över att få tillhöra honom.»

*

Herr Tack berättar: »Min hustru dog för många år sedan och lämnade mig med en gosse och en flicka. Som gårdfarihandlare kom jag då över till denna provins. Flickan sålde jag till en familj, och pojken satte jag i missionens skola därför, att där var det billigast. Så reste jag omkring i flera år. Många gånger talade pojken om för mig att Jesus var god, och bad mig tro på honom. Men det fäste jag mig ej vid. För två år sedan började han på egen begäran vid Kina Inlandsmissionens Bibelinstitut i Hungtung. Där gick i höstas en väckelse bland eleverna medan fröken Marie Monsen var där. Min son blev då född på nytt. Han blev med ens så orolig för mig och sin syster. Då han visste, att jag ej kunde läsa, skrev han ett brev till församlingsäldsten, som bor i vår by. I brevet låg tre andra brev: ett till en bekant, som han ville be om förlåtelse för en synd, ett till mig och ett till min dotter. I dessa tigger han och ber oss att ordna för och tänka på vårt eviga väl. Ej långt efter sänder han ännu ett längre bevekande brev. Men när jag fick det, gick allt det gamla sönder och jag böjde mig som syndare för Jesus. Han har nu underbart frälst mig, som var så slö och likgiltig. Tack och lov!»

*

»Jag är släkt till flera av de troende i min by», säger sedan gamle farbror i gruppen. »I många år har jag hört om vägen till livet. Men jag ansåg mig ej ha tid att tänka på det. — Så i fjol blev jag dödssjuk. Ja, det gick så långt, att de mina redan trodde jag var död, varför de klädde på mig mina begravningskläder. Men jag var även då så klar att jag kunde tänka, och ropade i hjärtat till Gud: »Fräls mig, rädda mig, jag kan ej dö, jag är ej beredd ännu.» Då svarade Gud i nåd och jag fick återgå till livet. Från den dagen tillhör jag helt Jesus.»

— — —

Härliga vittnesbörd, inte sant? Bed Gud bevara dessa från att åter falla i djävulens snara.

»Vår Gud är ju i himmelen; Han kan göra allt vad han vill.» Ps. 115: 3.

Martin Bergling.

En rövarehistoria.

»Rådgivaren» var efternamnet på en vår församlingsmedlem inne i bergstrakterna. Många år har utstationen varit i hans hem, och han har fått hjälpa flera till tro.

En dag kommo rövarna till hans by. De fingo i hast fatt på honom och en man till, som var hedning. Dessa togos som lösen och så bar det iväg till rövarenästet på en bergstopp.

»Rådgivaren» bad oavlåtligen att Jesus i nåd måtte rädda honom ur dessa rövares händer. Men inget bönesvar kom på hela denna dag.

På aftonen lade rövarna sig att sova,

somliga på den stora murade bädden inne i en grotta, andra utanför grottan i det fria. De två, med ett gemensamt rep bakbundna fångarna fingo sitta på golvet inne i grottan.

Alla andra sova. Endast »Rådgivaren» beder ännu. Då känner han plötsligt huru repet börjar lossna omkring hans ena handlov. Han viskar då till sin kamrat: »Hjälp mig att gno mot repet, så det lossnar.» Det sker, och hans ena hand är fri. Snart äro båda fångarna fria. Men nu gäller det att smyga sig ut ur grottan. Vem ska gå först? »Gör det Du», säger hedningen till »Rådgivaren».

Ute är det klart månsken. Genom dörrspringan ser »Rådgivaren» att två rövare ligga just intill dörren. Han skjuter dock sakta upp dörren och rövarna maka i sömnen åt sig. Men när fången n:r två kröp ut, råkade han trampa en av rövarna på benet, så att denne vaknade. »Dom flyr!» ropade denne, så att alla hans kamrater vaknade. Nu blev det en jakt över stock och sten. Helt plötsligt nå de två flyktingarna en avsats. Det gäller att hoppa rätt ned, ty annars är man fången igen. De hoppa, men komma just ned utanför ett hem i en liten grottby. Gårdvaren rusar upp och skäller och alla byns hundar infinna sig genast. — »Rådgivaren» rusar åt ett håll, hedningen åt ett annat. Men alla hundarna följa den förre. Då vänder han sig om, schasar dem åt det andra hållet, dit hundarna då genast rusa efter den andra flyktingen. Rövarna ila efter hundarna och den hedniske fången blir gripen igen. — Det hela har gått så fort, så »Rådgivaren» hade ej ens hunnit tänka på att han genom sitt beteende satt sin kamrat i ny svårighet. — Men vår vän, den kristne, räddade sig undan och blev fri. Hur tackade han ej Gud för bönhörelsen.

Detta hände för några månader sedan.

»Förtäljen bland hedningarna hans ära, bland alla folk hans under.» Ps. 96: 3.

Martin Bergling.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under aug. 1930.

Allmänna missionsmedel.

1160.	»Förtäljen bland hedningarna hans ära, bland alla folk hans under»	100: —
1161.	Kinakretsens sparb., Uppsala, gm G. G.	10: —
1162.	A. E., Krylbo, »tackoffer»	15: —
1163.	Hulda och Anna	100: —
1164.	E. A., Norrköping	50: —
1165.	X. Y. Z., »skördeoffer»	20: —
1166.	M. B., Ödeshög	3: 80
1167.	G. B.	25: —
1168.	Missionsmedel gm O. P., Kingsburg, Californien	312: 26
1169.	S. G., Nässjö	100: —
1170.	Ps. 86: 11, 12	10: —
1171.	Rom. 14: 8 en liten blomma till V. Westers o. fru Maria Hultkrantz minne	10: —
1173.	A. N., Kalmar	5: —
1174.	A. C., Hvetlanda	10: —
1176.	S. M. K:s syfören., Malmö, sparb.-medel gm H. H.	150: —
1177.	Från Offerstunden på Steninge 26/7	1,000: —
1178.	Onämnd	20: —
1179.	A. P., Kumla i st. för blommor till V. Westers bår	10: —
1180.	»Herrens tionde»	100: —
1181.	E. J., Boden till J. Aspbergs underhåll	100: —
1182.	J. L., till Kinalänkens offerskål på Steninge	100: —
1184.	S. J., Lindesberg	10: —
1185.	Testamentsmedel efter avlidna läraringnan Erica Andersson, Köping	1,358: 66
1186.	M. S., Örebro, gm S. J.	10: —
1187.	M. R., Agunnaryd	40: —
1188.	B. G., Skellefteå	15: —
1189.	»Kinabarnen», Skellefteå, sparb.-medel till Maja Lundmarks underhåll gm O. W.	30: 17
1190.	Efterskörd till Offerstunden på Steninge	43: 30
1191.	N. S., Skellefteå, till E. Sjöströms underh.	10: —
1192.	A. B—n veckoslantar till d:o	5: —
1193.	E. B., Sthlm, en blomma på V. Westers bar	5: —
1194.	Porto för brev till Kinalänkarna	10: —
1195.	E. J., Hvetlanda, till Judith Hultqvists underh.	50: —
1197.	Koll. i Rådmansö missionshus	9: —
1198.	D:o i d:o kyrka	15: —
1199.	Rut »tionde»	50: —
1200.	E. E., Sävsjö	10: —
1201.	K. G., Sthlm	20: —
1202.	E. R., d:o	30: —
1203.	A. S., Länghem, gm O. L., Skövde	15: —
1204.	M. W., Köping, i st. för blommor till Anna Nordkvists bår	10: —
1205.	Vallsjö församl. kyrkl. sykrets	40: —
1206.	Onämnd »tackoffer»	10: —
1207.	E. L., Sjötorp, gm C. W. C.	50: —
1208.	S. L. M., Örebro, till V. Westers minne	10: —
1209.	N. S., gm A. W., Skillingaryd	5: —
1210.	Koll. i Landskyrkan, Skellefteå, 10/8 till Maja Lundmarks utresa	542: —
1211.	D:o vid Kinamöte i d:o till d:o gm S. N.	178: —
1213.	H. E—n, sparb.-medel	10: —
1215.	G. H., Västervik	5: —
1216.	I. J., Hädinge	10: —
1217.	K. F. U. M:s Missionskrets, Hälsingborg, till Martin Berglings underhåll	500: —

1218. Ölmstads Västra Arbetsfören. 25: —
1219. S. M. K:s Syföreu., Malmö, i st. för blommor på våra käras gravar i Kina 25: 25
1220. Vänner i Grebo gm M. J. 15: —
1221. »Onämnd» gm R. J., Bromsten 1,000: —
1222. J. S., Säter, till M. Ringbergs underhåll 50: —
1223. Koll. i Grebo gm A. K. 30: 03
1224. Till E. o. C. Bloms underh. från Korsberga 100:—, Hjältaryd 40:—, Lemnhult 25: —, Slättåkra 40: —, Eckerda 25: —, Hvetlanda 150: —, M. Lindéns underh., Korsberga 50:—, Holsby 50:—, Naglarp 25:—, Judith Hultqvists underh. 25: —, till missionärerna i S. M. K., Naglarp 56: —, Fifflekull 75: —, Offer 14 mars fr. Ulriksdal 87: —, Sparb.-medel, Hvetlanda 227: 25, Skede 15: —, Bäckseda 40: —, Korsberga 15: —, Holsby 43: 80, Offerkollekt i Korsberga 50: 96, missionsbidrag Korsberga 50: —, F. K., ett tack på 40-årsdagen, O. R., en blomma på Mors grav 10:— 1,210: 01
1226. K. M., rescbidrag 10: —
1227. J. A. 1: —,
1228. Onämnd 30: —
1229. En sparb. 7: 50
1230. »Missionsvän», B-fors 50: —
1231. E. o. H. S., »tackoffer» gm A. B., Skellefteå 100: —
1232. Hörsta Iriförsaml. i st. för blommor på Adolv Gustavssons i Hörsta grav, till Axel Hahnes underh. 55: —
1234. B. E., Mörlunda 5: —
1235. G. K., Björköby 20: —
1236. S. J., Eksjö 100: —
1237. Th. S., Strängnäs 5: —
1239. E. S., Sanda 5: —

Kr. 8,100: 98

Särskilda ändamål.

1172. Ps. 86: 11, 12 till Maria Pettersson att anv. enl. överenskommelse 20: —
1175. Missionsförsaml. i Stefanskyrkan, Sthlm, till pastor Kaos underh. 100: —
1183. Onämnd till Ida Söderberg att anv. efter gottf. 10: —
1196. »Födelsedagsgåva» till Maria Nylin att anv. efter gottf. 100: —
1212. »En slant till frimärken åt Lisa Gustafsson. Med tack för brev» 10: —
1214. »Herrens tionde» till Gerda Carlén att anv. enl. överenskommelse 200: —
1225. Sven, Morfar, Morbröder o. Mostrar i st. för krans på V. Westers bår till verks. i Puchow 70: —
1233. B. E., Mörlunda, till Minnie Nicholson, att anv. enl. överenskommelse 150: —
1238. Fr. vännerna Marta, Anna, Vallentin o. O. E. S—n, med en hälsning fr. Wånga, till O. Carlén att anv. efter gottf. gm O. E. S., Arboga 10: —

Kr. 670: —

Allmänna missionsmedel **8,100: 98**

Särskilda ändamål **670: —**

Summa under aug. månad 1930: Kr. 8,770: 98

Nödhjälpsmedel.

J. S., Huskvarna, 15: —; F. A. M., Ronneby, 50: —; D. P., d:o 20: —; M. L., Linköping, 100:—; Värna syfören. 12: 55; Koll. i Värna 7: 02; E. B., Värna, 2: —. *Summa kronor 206: 57.*

Med varmt tack till varje givare!

»Säll är den vilkens hjälp är Jakobs Gud.» Ps. 146: 5.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1930 i sin 35:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Herren Jesus, lärjungarna och världen. — Steningemötet 1930. — Ny missionsarbetare. — Missionshögtid i Skellefteå. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna: a. Från Honan; b. Vad de nydöpta hade att berätta.— En rövarehistoria. — Redovisningar. — Missionstidningen Sinims Land.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1930
301138

N:r 15. ÅRG. 35. 10 OKT. 1930. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

HAVA VI EN UPPENBARELSE AV GUD?

Ords. 8: 8, 9.

Det är ovedersägligt, att om Gud ej behagat att själv giva oss svaga och ovärdiga varelser en uppenbarelse om sig, så skulle våra tankar om honom alltid fara vilse, ja, vara dömda att beständigt göra så. — Nu behöver detta dock ej ske: Gud har framträtt och uppenbarat sig på skilda tider och olika sätt för olika personer. — En uppenbarelse, som alltid varit, — är — och aldrig så länge tiden varar, upphör att vara tillgänglig för människan, är den han givit om sig i Skapelsen och i människans samvete. David påpekar den förra i Ps. 19: 1—7 och ingen hedning, levde han ock i det djupaste mörker, kan undgå att läsa den gyllene skriften. Men icke blott i skapelsen u t o m sig, utan även i samvetet i n o m sig själv förnimmer han Guds röst, Rom. 2: 14, 15, och Paulus låter oss i Rom. 1: 18—25 genom Anden veta, att hedningen står ansvarig inför Gud enligt den uppenbarelse, han fått.

När Paulus i Lystra och sedan i Atén ville förkunna för hedningar om den sanne Guden, utgick han från just det, som borde vara dem bekant genom den uppenbarelse, som var dem tillgänglig. Läs Apg. 14: 8—18 och Apg. 17: 16—31. — Om — såsom skriften synes visa — det skall tillstädjas satans makt och människans ondska att förmörka eller bortskaffa all skriven uppenbarelse av Gud, så skall den nu nämnda alltid stå orubbad kvar och därmed även det ansvar vartill den förbinder. Se och jämför Upp. 14: 6, 7. — Vi hinna ej nu beröra den uppenbarelse om Gud, som våra första föräldrar kunde äga i oskyldighetens tillstånd, icke heller huru till denna fogades liksom ett

nytt dyrbart blad, då de, bedragna genom Satans list, blivit fallna varelser, syndare. Vi blott påminna om, huru Gud klädde den nakna människan i »kjortlar av skinn» och själv förklarade denna handling med orden: »Si, Adam har blivit såsom en av oss...» Huru mycken ny uppenbarelse av Gud låg ej innesluten i denna handling och dessa ord, som förvisso mottogs och gömdes i djupet av deras hjärtan.

För Abraham uppenbarade Gud sig som Gud Allsmäktig och av berättelsen i 1 Mos. såväl som av vittnesbördet i Ebr. 11: 11, 12, 17, 18, 19 se vi, huru ordet så sammansmälte med tron i hans hjärta, att han i sin själs erfarenhet fick lära känna Gud såsom Uppståndelsens Gud, något som vi, på grund av all den rika uppenbarelse, som kommit oss till del sedan Abrahams dagar, borde vara förtrogna med.

Det svåra uppdraget till Moses att föra Israel ur träldomens och in uti välsignelsernas land åtföljdes av en ny uppenbarelse av Gud såsom Herren eller Jehovah: Jag Är. Det är det mest högtidliga namn, varmed Gud betecknar sig såsom den i och av sig själv bestående och beroende Ende. Och huru väl skulle ej Moses komma att behöva, och hur lärde han ej under de 40 åren med Israel i öknen att använda denna nya och dyrbara uppenbarelse. Se 2 Mos. 3: 13—17 och 6: 1—9.

Lagen, som Gud senare gav detta folk, har ofta blivit kallad en uppenbarelse av honom, men, ehuru utgivarens Gudomliga egenskaper framlyste däri, så var den väl snarare ett uttryck för Guds fordran på människan; den visade hurudan människan borde vara.

Gudstjänsten, med alla sina »skuggor av de goda ting, som då ännu voro tillkommande», den gav säkert en gudfruktig och hängiven israelit mången dyrbar inblick i hans hjärta och tankar, som anordnat allt. Se hur mannen efter Guds hjärta värderade den och platsen för densamma: Ps. 27: 4—6; 2 Sam. 15: 25. Hör huru en av dem »som med sorg varit skilde från högtiderna» klagar: Ps. 42, eller hur en av Korahs Barn i helgedomen jublar mot levande Gud: Ps. 84.

Dock hela Gamla Testamentets tid kan med skäl, såsom någon gjort, liknas vid en lång och kulen förmiddag, jämförd med den fulla och härliga uppenbarelse, som Gud nu givit om sig i enfödde Sonens person och verk samt det skrivna ordet om honom: Ebr. 1: 1—3. Han kunde säga till Fadern: »Jag har uppenbarat dig på jorden; jag har fullbordat det verk, som du givit mig att göra». Joh. 17: 4. »Ingen har någonsin sett Gud. Enfödde Sonen, som är i Faderns sköte, han har förklarat honom». (Joh. 1: 18) och vidare: »Den som har sett mig, han har sett Fadern». (Joh. 14: 9—11). »Ordet blev kött och bodde ibland oss och vi sågo hans härlighet såsom den av fadern enfödde Sonens härlighet, full med nåd och sanning» (Joh. 1: 14).

Men ännu mer, ifrån den i härlighet vid Guds högra sida upphöjde Kristus har den Helige Ande blivit nedsänd såsom ett gudomligt vittne på denna jord, sedan Herren Kristus

blivit förkastad: Joh. 15: 26, 27 och 16: 7—15 m. fl. Det var i Gamla Testamentets tid som Gud »bodde i töcknet» (1 Kon. 8: 12, 13), men nu är han »i ljuset» 1 Joh. 1: 7 det är: till fullo uppenbarad och därför se 2 Kor. 4: 3—6.

Men, må vi väl fråga: »Huru har människan ställt sig gentemot all denna Guds uppenbarelse?» Har hedningen vid det mindre ljus, som givits honom »sökt Herren», »känt sig för» efter honom för att finna honom såsom Apg. 17: 27 lyder? Ja, en och annan. Kanske Sokrates kan vara ett ex. härpå, men flertalet har gått den väg, som Rom. 1: 21—23 visar, och så förnedrat sig t. o. m. under de lägsta djuren. Se i följande verserna följderna härav såsom Guds rättmätiga dom.

Hur uppbar Israel sin härliga plats såsom Jehovas egendomsfolk med hans uppenbarelse ibland sig, avsedd att ifrån dem stråla ut ibland hedningarna? Historien visar, att de snart övergåvo sin frälsningsklippa, bedrevo värre ting än hedningarna: De korsfäste sin egen utlovade Messias, stjärnan och kärnan i all den uppenbarelse de undfått och drogo, såsom folk betraktat, över sig den dom, varunder det ännu suckar.

Och hur har den bekännande kristenheten värderat den fulla uppenbarelsen om sig själv, som Gud ställt inom hennes räckhåll? Har hon erkännande sin egen intethet och den oförskylda nåd, som hon blivit föremål för, böjt sig i stoftet för Herren, låtit den Helige Ande, som allena kan utrannsaka Guds djuphet, undervisa sig i denna uppenbarelse, samt »genom tron fattat» och i lydnad följt den? Har hon ej fast mer i likgiltig tanklöshet tappat bort stycke för stycke av skriftenlig sanning; med sitt naturliga förnuft kritiserat och kasserat efter behag densamma och står i närvarande tid färdig att kasta över bord de sista resterna därav för att nöja sig med denna tidens lätta festkristendom eller spiritismens och teosofiens sagor och drömbilder från urgammal hedendom, så framt hon icke högt instämmer i fräck Gudsförnekelse. — I sanning intet under att den avfälliga kristenhetens dom blir hårdare än både hedningens och judens. Se Rom. 11: 21, 22; Uppb. 17, 18 kap.; Uppb. 3: 14—17; Luk. 12: 45—47. »Den som läser det, han give akt därpå».

Vi ha nu uppehållit oss vid människans ansvarighet, och huru hon däri har helt felat. En annan och tröstligare sida är, hur Gud i Kristus, som är »Guds kraft och Guds visdom», utför alla sina evighetsrådslut — allt enligt ordet. Se 2 Kor. 1: 20.

Men säger du, om jag blott kunde lita på att skriftens ursprung är Gudomligt. Jo, min vän, men du får ej söka utanför densamma efter bevis därpå. Den har, likt den som tror på Guds son, »vittnesbördet uti sig själv.» 1 Joh. 5: 10. Se Mark. 13: 11; 2 Tim. 3: 16; 2 Petr. 1: 20, 21. Se huru Herren Jesus hänvisade icke blott frestaren i öknen utan alltjämt i sin undervisning till Skriftens myndighet såsom Guds ord. Matt. 4: 4, 7, 10; Mark. 12: 10, 11, 24—36; Mark. 13: 30; Joh. 5: 39, 46, 47; Joh. 8: 47,

kap. 10: 34, 35. — Mången tänker, att Skriftens inspiration icke är något högre än att dessa, som nedskrivit ordet, gjort det så gott, som de själva förmått uppfatta Guds tankar, liksom då någon nu för tiden skriver en avhandling, enligt den insikt han kan äga i ett visst ämne. Men så är det ej. Petrus låter oss förstå, att profeterna själva allvarligt sökte och flitigt rannsakade i det, som de fått nedskriva om Kristus. 1 Petr. 1: 10, 11, 12. Det tyckes som om Andens inspiration hade varit en väldig kraft, som fattat och drivit dem ofta i en helt motsatt riktning mot deras naturliga lust och vilja. Se Jeremia 20: 7—9; Jerem. 1: 4—10, 17—19. Om icke Jona, Amittais son, drivits av inspirationens Ande, hade han säkerligen icke givit oss en berättelse, som gång på gång ställer honom själv i ett allt annat än fördelaktigt ljus. Och detta är ofta fallet med de heliga författarna.

Ett av de största bevisen för ordets Gudomliga ursprung är att just den nuvarande tiden är så tydligen förutsagd däri. 2 Tim. 4: 1—5, hela 3:dje kap., 1 Tim. 4: 1; Uppb. 3: 14—18. Israels förfall och fördärv var tecknat på skriftens blad som profetia långt innan det blev historia. 5 Mos. 17: 14—20, kap. 28, 29, 30, 31. För den som aktar på tidens tecken återstå inga tvivel om, att deras löften om upprättelse och tillkommande härlighet skrida allt närmare sin uppfyllelse. — Vad skulle vi säga om t. ex. ett 40-tal män från olika länder under olika tidsperioder och vitt skilda levnadsomständigheter finge stämma möte med varandra och var och en hade med sig ett stycke arbete, som då det ena sammanfogades med det andra bildade en skön och fullkomlig byggnad. — Måste vi icke medgiva, att planen till det hela funnits hos en enda person, och att denne tilldelat envar hans andel av arbetet jämte noggrann föreskrift, hurudant det skulle utföras. Så har skriften utgått från Gud, ehuru människor varit brukade till dess nedskrivande. Därav det underbara sammanhanget mellan dess olika delar, vilket den kan fatta och fröjda sig åt, som låter den Helige Ande leda sig in däri.

Mången som fordrar yttre bevis för skriftens sanning liknar en man, som inkrupen i en underjordisk håla kräver, att man d ä r skall bringa honom antagliga bevis för att solen finns till. Han förnekar ihärdigt att så är, och — han har ju rätt — varken värmen eller ljuset finns till för honom, så länge han envisas att bli kvar i sitt självvalda fängelse, men det minsta barn, den enfaldigaste bland oss, ja, en fluga eller mygga kan åtnjuta, leva och fröjdas i solens livgivande strålar därutanför och detta utan alla bevis. Det bleve kanske en ännu svårare sak, om någon försökte lära dessa att — solen i n t e finns till.

Vid tanken på det mörker och den förvirring, som behärskar hjärtan och sinnen i den bekännande kristenheten, påminnes man ovillkorligen om Uppb. 9: 2, ehuru vi ännu icke, så länge församlingen finns kvar på jorden, nått höjdpunkten därav. Det är r ö k e n f r å n a v g r u n d e n s b r u n n, eller som det i 1 Tim. 4: 1 heter »o n d a a n d a r s l ä r o r», som redan bör-

jat skymma uppenbarelsens klara ljus. Men när man icke vill hava Guds sanning, så återstår intet annat, än att bli ett byte för lögnaren av begynnelsen, och detta t. o. m. såsom en rättmätig dom ifrån Gud. Läs 2 Tess. 2: 8—12; jfr Uppb. 16: 13 samt början av v. 14. — Många »paddor» ha redan utgått ur drakens mun, om ej än just dessa, som skola förföra den arma förblindade människan att öppet höja upprorsfanan emot Gud i den sista stora striden. Uppb. 19: 19. — Måtte vi, om vi ännu ha »öron till att höra» med, lyssna till Jesu ord i Joh. 12: 35—41.

*

Man har i våra dagar haft ett väldigt arbete på att uppfinna och sammansätta olika desinfektionsmedel, för att därmed motverka och döda bakterier, baciller och sjukdomsalstrande smittofrön, men så har man slutligen kommit till den överraskande upptäckten, att — solstrålarna besitta denna egenskap i högre grad än något annat, och reningsprocessen har därmed förenklats till: »Häng ut det som behöver en sådan i solen» — Gud har ofta behagat att i naturens rike göra motsvarigheter till något, som finns på det andliga området. — Låt mig därför bedja dig: »Kom ut i solskenet!» — Moses ansikte sken, sedan han i 40 dagar varit i sällskap med Gud på berget. — Tror du att Paulus, fast innesluten i Neros fängelse, plågades av tvivel på Guds sanning eller av dystra farhågor och onda misstankar? Läs Filipperbrevet, och du skall se, huru ofta han talar om glädje och uppmanar till fröjd i Herren.

Ja, det finns ett område där mörka tvivel, otro och förnuftsspekulationer omöjligen kunna spira och det är i hans närhet, som uppenbarat sig som Ljus och Kärlek. En, som till och med föresatt sig att framhärda i otro, blir där en tillbedjare. Joh. 20: 24—29. Gud har själv i korset undanröjt allt, som hindrade dig att få intaga denna plats; du är inbjuden, ej att göra ett och annat besök där, utan att bo där, redan nu, medan dina fötter trampa öknens sand. Det är din egen förlust varje ögonblick du spiller annorstädes. Kom då, smaka och se för dig själv, att Herren är god, och du kan inför dem, som sökt för dig vara pekfingrar på sanningen, vittna såsom samariterna för kvinnan: »Nu tro vi icke längre för ditt tals skull, ty vi hava själva hört och veta» — — — Joh. 4.

Så finns det ännu ett »bevis» det bästa av alla; men det beror av dig själv, huruvida du skall få det i dina händer; Det lyder så: »Om någon vill göra hans vilja, så skall han förnimma om läran är av Gud.» Joh. 7: 17.

(Insänt.)

»Guds ord och löfte skall bestå;
Vi det i hjärtat bäre.
För himmel, ej för jord vi gå
Till strids och glada äre.
Äro alltid väl till mods.
Fast vi våga gods
Och ära, liv och allt:
Ske blott som Gud behaglt!
Guds rike vi behålla.»

Sv. Ps. 124: 4.

S. M. K:s höstmöte.

Rev. W. H. Aldis.

Svenska Missionens i Kina höstmöte i Stockholm hölls i år den 21 och 22 sistlidne september, och vi hade då förmånen få ha Kina Inlandsmissionens ledare i England, *Rev. W. H. Aldis*, såsom talare vid alla tre mötena.

Vid mötet på söndagsförmiddagen talade Mr Aldis med 2 Kor. 5: 11, 14, 20 såsom utgångspunkt. Han sade sig räkna det som en stor förmån att få besöka Stockholm och tala om arbetet för Guds rike i Kina. I samband med detta arbete ville han giva uttryck för två tankar. Den ena gällde allt det, som gav anledning till tacksägelse, den andra det som var ägnat ingiva farhågor.

Vi behöva påminna varandra om *tacksägelseämnena*. Vi få ej på grund av svårigheterna glömma, vad Gud gjort, ty Herren har i sanning gjort stora ting, varöver vi äro glada.

Gud har så gjort, att hela det stora Kina är öppet för evangelium. Han har sänt ut tjänare, som i norr, söder, öster och väster sprida bibelordet. Han har uttagit ett folk åt sig i Kina, så att antalet församlingsmedlemmar i de protestantiska missionssällskapen uppgå till en halv miljon. Bland dessa har Gud fått fostra fram personer, som visat sig kunna bestå i de svåraste prövningar, så att Kina har att uppvisa en rad av ädla martyrer. Kristi kyrka är fast grundad i Kina och dödsrikets portar skola icke vara henne övermäktiga. Såsom ett belysande exempel på vad Gud gjort anfördes staden Paoning i provinsen Szechwan. Talaren hade nämligen haft sitt verksamhetsfält där under ett tjugotal år. För 42 år sedan hade ingen där fått höra evangelium. Och då arbetet började, kröntes verksamheten till en början med blott ringa framgång. Då efter 10 år en kyrka byggdes med plats för ett hundratal personer, menade man, att om den kyrkan någon gang bleve fullsatt, skulle det vara anledning till stor tacksamhet. Nu finns där en kyrka med 1,500 sittplatser, som ibland är så överfylld, att man beräknar omkring 2,000 deltagare i mötena. Och verksamheten har spritt sig till 15 andra städer, där församlingar bildats, alla med kinesisk pastor och utstationer. Vi ha något att tacka Gud för.

Å andra sidan ges anledning till *fruktan*. Man kan frukta, att den missionerande församlingen slår sig till ro, och vi få ej sluta förrän missionsbefallningen till fullo utförts. Ännu beräknar man att det i Kina finnes 300,000,000, som ej hört evangelium tillräckligt för att fatta vad saken gäller. Ännu finnas omkring 160,000 städer utan någon plats där evangelium förkunnas.

Man har också anledning frukta, att den missionerande församlingen gripes av missmod på grund av de nu rådande svåra förhållandena. Missionsbefallningen skall utföras, vad det än kommer att kosta. Det kommer nog att kosta stora offer. Raden av martyrer kommer kanske att ökas. Men vi borde följa exemplet av en missionär, som man såg på en öppen plats i en stad bunden till händer och fötter, tillfångatagen av banditer, *predikande evangelium*.

Härtill behövs kraft och om denna kraft talar de upplästa textorden. Tre olika slag av sådant, som manar oss, ja, driver oss, att gå ut i arbetet anföres: i v.

11 fruktan; i v. 11 kärleken; i v. 20 ansvarskänslan.

Fruktan såsom drivkraft var väl hos Paulus en fruktan för egen räkning. Evangelium hade blivit honom ombetrott. Han skulle en gång ställas inför Kristi domstol för att göra räkenskap för huru han förvaltat evangeliet. Hade han varit trogen? — Detta gäller även oss. — Men det var förvisso också hos honom en fruktan för den fruktansvärda ställningen utan Kristus. Den andliga nöden grep honom och drev honom, och det borde vara så även med oss.

Kärleken var också en drivkraft. Kristi kärlek till Paulus och Paulus kärlek till Kristus men främst Kristi kärlek i Paulus. Den kärleken hade, såsom ordet antyder, gripit Paulus, den höll honom och den förde honom framåt. Den kärleken behöva även vi. Den består alltid provet.

Slutligen var ansvarskänslan också en drivkraft. Han, såväl som vi, var ett Kristi sändebud. Försoningens ämbete var honom anförtrott. Han hade, liksom vi hava, ansvar för dem som levde fridlösa utan att veta, att de kunde få frid med Gud. Ett budskap hade blivit anförtrott åt honom att framföra just till dem, och vi ha fått ett budskap att framföra till de fridlösa i Kina. Give Gud oss nåd och kraft att framföra det.

Mötet avslöts med ett kort anförande av pastor *Fritz Peterson.*

*

Minneshögtid efter hemförlovade missionärer.

Pa e. m. hölls i Stadsmissionens kyrksal minneshögtid efter missionärerna G. V. Wester och fröken Ebba Burén. På grund av att missionsföreståndare Folke var förhindrad närvara leddes även detta möte av doktor *Karl Fries,* som i ett inledningsanförande uttalade en förhoppning om, att Gud skulle få tala till de närvarande om livets ovisshet, dödens visshet men ock om det eviga livets visshet och hälsade de närvarande välkomna.

Rev. *W. H. Aldis* talade därefter med ledning av Matt. 26: 6—13 om huru två olika meningar råda om värdet av det som offras åt Herren Jesus. Judas sade det vara förspillning. Herren Jesus förklarade det vara en god gärning. Så bedömas än i dag även värdet av liv, som offras på missionens altare.

Man dömer fel, emedan man ser på saken endast från penningens synpunkt. »Det är värt så och så många silverpengar» eller »tänk vad pengar han eller hon skulle ha förtjänat.» Man dömer vidare fel, emedan man tror att allt är slut då jordelivet är slut. Lärjungarna trodde, att allt värde i smörjelsen var slut, då den utgjutits. De glömde värdet av vällukten, som uppfyllde rummet och som ännu bestar och sprides över hela jorden. Så ock med missionärernas liv, som utgjutas. De förbliva till välsignelse. Man dömer slutligen fel, då man endast tänker på det som är närmast, vad ögat kan se. Man talar om uppgiften här hemma och avråder från att lyda vad Gud bjuder t. ex. angående Kina.

Vad var det då som enligt Jesu mening gjorde offret till en god gärning? Det skedde utan beräkning, spontant, för att ge uttryck åt kärleken. Det var ett tackoffer för vad Jesus gjort och skulle göra, en förberedelse till begravningen, som skulle ske, och det var till sist ett sant uttryck för Jesu värde, ty han är värd allt. Intet är för dyrbart att offra åt honom.

Missionär *Aug. Berg* gav sedan en bild av de två hemförlovade missionärerna såsom han sett dem i arbetet i Kina. Det var bilden av Verner Wester, missionären med de klara blå ögonen och den kraftiga handen, kamraten, som alltid var vänlig och villig att tjäna. Hjärtegod, trogen och självuppoffrande var han. Tomrummet efter honom är stort. *Vem är redo att fylla hans plats?* Det var ock bilden av fröken Ebba Burén, som var ett så påtagligt exempel på Petri ord om »hjärtats fördolda människa, smyckad med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende.» — Hon vann kärlek, aktning och förtroende. Viljestark var hon och

tålde ej kompromisser, men handen och uppträdandet var mjukt. Hon saknas, då hennes plats nu är tom.

Fröken *Lisa Blom* talade ock om intryck, hon fått av dessa Herrens tjänare. Båda hade varit välsignelsens budbärare: Missionär Wester hurtig och glad, alltid villig att träda in i arbete av olika slag och fröken Burén så stilla, riktigt full av ro. Må ej minnet av dessa kära medarbetare blekna och må vi få nåd att träda in i deras arbete! »Gud tar hem sina tjänare, men fortsätter sitt verk.» Slutligen framförde kamrer *F. Norberg* släktingarnas tack för deltagandet i saknad och sorg samt erinrade om huru fröken Burén under sin vandring gjort tåredalen rik på källor.

*

Höstmötet fortsatte på måndagen med välkomstmöte för missionärerna fru Dagny Bergling och fröken Ingeborg Ackzell. Mötet öppnades av doktor *Karl Fries,* som utgående från 2 Kor. 1: 3 f. erinrade om gemenskapen mellan missionärerna och församlingen, både den sändande församlingen och de församlingar, som bildas på missionsfältet. Det är en gemenskap i både lidande och tröst, en gemenskap som ej minst förnimmes, då missionärer välkomnas från lidandet och striden till vila i hemlandet.

Därpå lämnades ordet åt rev. *W. H. Aldis,* som först gav uttryck för sin glädje över att få vara med och sin övertygelse, att vi särskilt behöva göra allt för att uppmuntra och vederkvicka missionärer, som nu komma från den stora nöden. Han erinrade sedan om ordet: »Såsom Fadern har sänt mig, så sänder ock jag Eder», ett ord som i all sin mäktighet synes oss vara allt för stort. Sammanhanget giver emellertid frimodighet: närmast förut talas om frid, tvåfaldig frid, frid med Gud och Guds frid, som övergår allt förstånd. Och efter ordet om sändandet kommer ordet om kraft. Det sammanhanget gör, att vi kunna mottaga uppdraget.

I samband med uppdraget ligger det så nära till hands att stanna inför dess ansvar och dess förmån. Huru mycket av ansvar ligger ej i detta: *Såsom* Fadern sänt, *så* sänder ock jag. *Vi skulle vara lika Jesus.* Han har givit oss ett föredöme, som vi skulle efterfölja. Men det är också en *förmån.* Jesus har sagt: Fadern, som sänt mig utför själv arbetet, och på samma sätt går Herren Jesus med oss. Må de orden giva ny frimodighet till att gå åstad för att göra Guds vilja.

I anslutning till vad som redan sagts talade sedan fru *Dagny Bergling* gripande om vilken kraft det giver att äga förvissningen: Jag är sänd av Gud. Den förvissningen bär även i dödsskuggans dal. I 1 Mos. 8: 11 heter det: »Duvan kom till honom mot aftonen, och se då hade hon ett friskt olivlöv i sin näbb.» — Så hade det varit för de i Hoyang, Kina, avlidna missionärerna. Den sista tiden hade varit så rik på uppmuntran. Sjungande arbetade de, ej sörjande. Och deras sista hälsning kunde uttryckas så: En stor skara skall en gång hälsa oss välkomna.

Fröken *Ingeborg Ackzell* erinrade om, att det är i mörker som en strålkastare ibland kan trolla fram underbara tavlor. Så hade det varit med Guds ord i nödens tider i Kina. Då rykten om rövare oroat, då närliggande byar bränts, under kanondunder dag och natt, vid soldatinkvarteringar, under hungersnöd, ja, i alla olika svårigheter hade Guds ord visat sin tröstande kraft. Nöden fortfar alltjämt. Svårigheterna äro svåra, men större är den nåd Gud giver åt dem, som gå att bärga den rika skörden.

Efter ett gemensamt bönemöte och tedrickning avslutades det gripande mötet av missionssekr. *M. Lindén* med orden: »Är Gud för oss, vem kan då vara emot oss.»

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Ebba Burén.

Fröken Ebba Burén föddes den 22 nov. 1864. Vid 25 års ålder förlorade hon sin fader genom döden, och familjen flyttade då till Stockholm.

År 1894 blev fröken Burén antagen till missionär i Svenska Missionen i Kina, utreste samma år till missionsfältet, där hon verkade till slutet av år 1927. Sin mesta tid tillbringade hon i Honanfu-distriktet. Tre gånger besökte hon hemlandet, åren 1900, 1910, 1917 för vila och vederkvickelse. Då hon sista gången återvände till Sverige, var det också med föresats att snart återvända till sitt kära arbetsfält, men Herren hade annorlunda bestämt för sin tjänarinna. Han kallade henne i stället till högre tjänst.

Hennes krafter började på ett märkbart sätt avtaga, hon sökte återvinna dem genom ett besök i Schweiz, men blev allt sämre, sjukdomen började visa allvarliga symptom med andnöd och avmattning, och den 8 september utandades hon sin sista suck.

Ebba Burén var en stilla hängiven själ, som ville leva helt för sin Gud. I sin ansökan till missionen skrev hon: »Så långt jag kan minnas tillbaka, har Herren Jesus talat till mitt hjärta, och jag erfor ofta en innerlig längtan att lära känna honom och bliva ett Guds barn. Våren 1877, under en tid av väckelse i vår söndagsskola, blev den frågan: 'Huru skall jag bliva ett Guds barn?' det allra viktigaste för mig. Och en söndag i april efter söndagsskolans slut, uppenbarade sig Herren Jesus för mig såsom min Frälsare genom de enkla orden i en liten sång, vi sjöngo, där varje vers slutade med: 'Jesus är min, Jesus är även min'! Han gav mig frid och någon tid därefter visshet om barnaskap genom sitt ord: 'I haven icke utkorat mig, utan jag har utkorat eder.'

Genom läsning av missionstidningar och böcker väcktes hos mig ett livligt intresse för missionen, och tanken att gå ut till hedningarna har stått mer eller mindre klart såsom mitt livs mål och önskan, sedan jag var 17 år. Det var dock först 1889 på hösten, som Herren direkt kallade mig därtill genom dessa sina ord: 'Gå ut ur ditt land och ifrån din fädernebygd och ifrån din släkt, till det land, som jag skall visa dig, och jag vill välsigna dig, och du skall varda en välsignelse.' På grund av detta hans löfte överlämnade jag mig åt honom och medveten om min oduglighet och ovärdighet, bad jag honom göra mig duglig och passande och i sin tid sända mig ut.

Herrens nådegåvor och kallelser äro sådana, att han icke ångrar dem, därför, när Herren nu synes hava berett väg för mig, är det min önskan att genom Guds vilja, i förlitande på honom gå ut till Kina.

Under dessa år av väntan har Herren visat mig, att jag ingenting är, ingenting kan och ingenting förmår, och att han, vår Mästare, intet väntar av oss, ty han vet, vad för ett verk vi äro, han kommer ihåg, att vi äro stoft, men att allt förmå vi genom honom, 'ty av honom, genom honom och till honom är allting. Honom vare ära i evighet'.»

Som missionär avsade hon sig all den yttre bekvämlighet, hon kunde ha bestått sig med. Hon levde ett försakande liv

för att tjäna andra. Stilla och anspråkslöst gick hon sin väg fram, men hon lämnade icke dess mindre djupa spår efter sig. Man fick det intrycket, att hon räknade som det högsta och viktigaste att leva nära Herren och att i tro och lydnad följa Frälsaren.

Helhjärtad var Ebba Burén, varmhjärtad var hon även, nitälskande, då det gällde Guds sak, blyg och tillbakadragen, då det gällde henne själv. Alltid var hon redo att utgiva sig själv och sitt för Guds rikes befrämjande.

Nu vilar vår kära syster, trofasta vän och medarbetare för att utfå sin del vid dagarnas ända. Vi tacka Gud, att vi fått äga henne så länge ibland oss, för det exempel av tro och tålamod hon givit, och vi bedja Herren om nåd, att vi även för vår del kunna rätt utföra vår kallelse, allting väl uträtta och bliva bestånde.

Välsignat vare Ebba Buréns minne ibland oss, och må hennes liv alltfort bära frukt hemma och ute.

E. Folke.

Kinalänkens syförening

i Stockholm samlas på S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, 3 tr., *torsdagen den 23 okt. kl. 7 e. m.* Kvinnliga såväl som manliga »länkar» hälsas varmt välkomna!

»Hans Stjärna i Östern»,

S. M. K:s illustrerade missionskalender, är under tryckning. Det är i år den 27:e arg. av denna kalender, som utkommer, och vi tro, att den skall bliva av intresse och till uppmuntran. Vi rekommendera den ej minst för »Kinalänken» och annan ungdom, men ock för andra missionsvänner. Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm.*

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina i Stockholm anordna *fredagen den 21 nästkommande november* försäljning. I nästa nummer av Sinims Land hoppas vi få lämna utförligare meddelande härom, men redan nu vilja vi anbefalla denna försäljning åt missionsvännernas hågkomst.

Vi bedja i detta sammanhang att få påminna om, att vi även i år hoppas få ha ett »Kinalänkens bord» vid försäljningen, vilket vi hoppas »Kinalänkarna» i skilda delar av landet särskilt hava i åtanke.

»Hava vi en uppenbarelse av Gud?»

Dagens uppbyggelseartikel, som har ovanstående ord till rubrik, har tillställts oss av en varm vän till vår mission med begäran om att den skulle införas i vår tidning. Vi införa den med tacksamhet och rekommendera den till ingående studium.

»Ett lovets offer.»

Kära Missionsvänner!

»Med räddningens jubel omgiver Du mig.» Ps. 32: 7.

Sedan jag denna gång kom över till Shansi, har jag flera gånger känt mig manad att genom S. L. sända Eder en hälsning, dels för att på detta sätt bringa ett varmt tack till alla de kända och okända förebedjare, vilkas arbete i bön därhemma i det fördolda uppenbaras genom Guds mäktiga ingripande härute, dels för att på detta sätt »frambära ett lovets offer» (Ebr. 13: 15) till min store allsmäktige Gud och oändligt kärleksrike Fader. Han är värdig.

Det är bara Guds *nåd*, att det icke är ute med oss, ty bedrövelse, nöd och svårigheter av många slag ha under de sista månaderna vältrat fram över vår väg, men jag vill ej nu stanna vid *nöden* utan vid *nåden*, och vid Faderns oändliga omsorg om och kärlek till sina barn.

En av de sista dagarna i maj lämnade fröken Söderberg och jag Hancheng, som vid den tiden redan hade blivit en härd för tyfus, liksom Hoyang tidigare varit, såväl som många andra platser på vårt fält. Där fanns knappt ett hem i staden, där ej en eller flera personer lågo hårt angripna av den fruktade pesten. Vår portvakt på missionsstationen måste föras till sitt hem i en by — döende. Kvinnoskolan måste vi upplösa redan i mitten av maj, emedan flera av eleverna fingo feber, dock ej värre än att de voro i stånd att resa hem. Ett ämne till tack är det, att ingen insjuknade i tyfus inom den fullpackade, trånga skolan.

När vi lämnade vår station med i första hand Yuncheng som mål för att sedan fortsätta upp till Shni-iubergen, där jag nu befinner mig, följde vår tjänare, »Den Eviga Friden», oss för att vara oss behjälplig på färden. Även vår snälle gudfruktige äldste Chi gjorde sig redo för vandring med hatten på hjässan, käppen i den ena handen och en packe traktater i den andra. På min fråga, vart han skulle gå ut och predika, svarade han med sitt godmodiga leende: »Jag skall följa fröknarna ned till floden.»

Vi skulle denna gång gå över Gula floden cirka en och en halv svensk mil från staden. Allt var så väl berett av Fadershanden, gott ressällskap, två präktiga dragare, en präktig körkarl och gott resväder. Jag kände mig så lycklig i vissheten av att Jesus var med oss på färden. När vi kört ungefär en halv svensk mil kommo vi ned på maden, där vi färdades två dryga timmar, innan vi nådde floden.

Allt var så fridfullt på vägen. Köpmännen forslade ned sina stora lass med oxhudar och andra varor, som skulle säljas på denna sidan floden i Shansi, andra buro bördor och andra åter drevo åsnor med packning av gods. Så samlades stora skaror av folk nere på flodstranden, alla med beräkning att stiga på färjan, som skulle taga dem över. Vid vår ankomst möttes vi emellertid ej endast av alla dessa passagerare, utan vi funno oss i ett nu omringade av en stor skara välbeväpnade rövare!

Det var ej första gången jag råkat ut för detta slags folk i Kina, så jag såg snart, vad de voro ute för. Men det var förunderligt, hur Gud tog bort all fruktan, så att jag kunde tala med dem helt glatt och naturligt.

De befallde oss att stiga ned från kärran, gåvo order, att alla våra saker skulle tagas ned, och så började undersökningen. Varenda väska och kappsäck genomsags och nog syntes det, att de hade gott öga till mycket av vad de sågo, men där var en osynlig hand, som hindrade dem att taga något. Senare upptäckte vi dock, att de hade tagit fröken Söderbergs glasögon. Men när de fingo syn på våra penningpungar, blevo de ivriga. I den ena fanns litet kopparpengar tillika med tre silverdollar. I den andra fanns kopparpengar och 9 dollar. Alla dessa pengar hällde de ut på marken, räknade dem många gånger om, lade så silvret i en hög och kopparn i en hög samt förbjödo oss att röra dem. Sedan stodo tre rövare på vakt på den ena sidan om oss och tre på den andra sidan av kärran. Så fingo vi order att samla ihop våra ägodelar, sedan de hade noga genomsett allt.

Efter en stund fick jag även befallning att samla upp pengarna, vilket jag ej var sen att göra. Äldste Chi var under tiden borta hos de andra rövarna ett stycke ifrån och samtalade med dem. Vår farliga belägenhet blev allt mer och mer klar för mig. Vi voro helt i dessa onda människors våld, ingen var tillåten att lämna platsen, det hade kostat livet. Vad var deras plan månne? Att behålla oss där, tills dagen började skymma och sedan taga oss med sig för att kräva ut en större summa silver för oss? Det var klart, att här hjälpte *intet annat än bön.*

Fröken Söderberg och jag satte oss ned på en låda och utgöto våra hjärtan för honom, som har »all makt i himmelen och på jorden». Då bad jag Josafats bön: »Herre, vi förmå intet mot denna stora hopen, som kommer emot oss, och själva veta vi icke, vad vi skola göra, men till Dig se våra ögon.» (2 Krön. 20: 12.) När vi sågo upp, satt äldste Chi ett stycke

längre ifrån och bad med ansiktet dolt i händerna, och »Den Eviga Lyckan» stod bredvid oss, även han försänkt i bön.

Då solen brände och vi blevo törstiga, öppnade vi vår lilla matlåda för att taga ut termosflaskan och släcka vår törst med vårt medförda kaffe. Döm om vår häpnad, när locket kom av och vi funno att allt kaffet var utrunnet och flaskan i kras! Så fingo vi nöja oss med att köpa litet tunt hirsvatten, som såldes av en kines. Gott var det ej, men det var ju i alla fall vått.

En stund förut hade rövarna sagt, att de ville ha några dollars av oss. Jag gav dem 5 dollars, vilka överbringades till dem av äldste Chi. Nog trodde jag, att de ville ha mer, men jag tänkte, att vi kunde försöka med detta först. Till min stora förvåning kom Chi efter en stund tillbaka, medförande alla pengarna, sägande: »De vilja ej ha dessa, men de vilja ha den lilla bläckburken med utländska karameller, som finns i frökens packning.» Jag hade nämligen medfört litet sura svenska karameller för att läska oss med på resan i värmen. Dessa gav jag dem med gott hjärta.

Ungefär två timmar voro vi där på flodstranden under deras bevakning. Då ljuder en skarp vissling. Alla rövarna samlas dit, varifrån signalen kommer, sedan de först plundrat några resande på vägen. Efter några minuter få vi till vår stora glädje se hela skaran, mellan 40—50 man, tåga bort åt nordvästra bergen till. Var det möjligt, att vi voro räddade? »Vår store Gud gör stora under.» Vi voro verkligen räddade undan våldsverkarnas hand. Jag tror det var sant, vad vår tjänare sade: »Gud hörde sina barns bön, och så vred han om rövarnas hjärtan, så att de ej kunde utföra, vad de hade tänkt. och skada hans barn.»

Hedningarna blevo plundrade på det mesta, av vad de medförde. Det sades, att rövarna hade tagit flera hundra dollars. Det underliga var, att, när vi denna gång packade våra reseffekter, både Ida Söderberg och jag hade känt oss ledda att lägga det mesta av pengarna i våra bäddpåsar, och dessa hade de ej någon tanke på. Det såg nästan ut, som om Gud gjort dem blinda för dem, så att de ej gåvo akt på, att de lågo kvar på kärran. Nu samlades vi till tacksägelsemöte. Äldste Chi tackade Gud under djup rörelse för hans stora nåd och kärlek emot oss. Vi voro alla fyra djupt rörda. Men på samma gång *jublade* mitt hjärta, när vi stego ombord på färjan.

Färden över floden tog 7 timmar i stekande sol, och ofta sutto vi på grund, men just innan vi nådde fram till Shansistranden, svartnade himlen, åskan mullrade och stora regndroppar föllo. Även häri var stor nåd av Gud, ty härigenom förlorade de soldater, som på denna sidan hade till uppgift att undersöka våra saker, lusten därtill, och vi sluppo öppna allt ännu en gång. De läto oss helt enkelt gå utan vidare. Komna endast några steg uppför backen, strålade solen fram och regnbågen välvde sig underbart skön och majestätisk över våra huvuden, påminnande oss om, att Gud då *tänkte* på sitt förbund med oss. O, vad mitt hjärta var överfullt av jubel emot levande Gud. Åter och åter ljöd det inom mig: »Med räddningens jubel omgiver Du mig.»

Jublet nådde nästan sin kulmen, när vi vid framkomsten till byn strax ovanför backen, blevo på det varmaste och kärleksfullaste sätt emottagna av en troende kvinna, tillhörande A. Hahnes församling. Aldrig förut hade vi sett varandra, men voro som gamla vänner ändå för Kristi kärleks skull. Där fingo vi mat och dryck och vila för natten efter dagens strapatser... »Den, som sitter under den Högstes beskärm och vilar under den Allsmäktiges skugga, han säger: I Herren har jag min tillflykt och min borg, min Gud, på vilken jag förtröstar.» Ps. 91: 1—2.

Ja, Gud är vår tillflykt och styrkhet. Låtom oss upphöja hans namn, låtom oss göra hans gärningar kunniga bland folken.

Med varm fridshälsning,

Eder för Kristus och Kina.
Estrid Sjöström.

Shui-iu den 10 juli 1930.

Gud vår starkhet.

Yuncheng Shansi den 30 juni 1930.

Älskade Missionsvänner!

Det är tid på att låta höra av sig nu. Under min sjukdomstid fick jag flera glädjande brev. Julklappar har jag fått, som jag ännu inte tackat för, ehuru jag med glädje bär i minne de vänner, som sänt mig dessa.

Ni vet allt förut om vår sjukdom. Huru vi återkommit till livet den ene efter den andre. Ethel Blom var stor i sin kärlekstjänst mot oss i Sinan. Så har nu Olga Styrelius och Johannes Aspberg varit i sin tjänst gentemot vår käre hänsovne broder och vän Verner Wester. Vi sakna honom mycket liksom de av de våra som gått före honom in igenom evighetens portar. Det kändes underligt att stå vid en familjegrav här ute, lik vår broders. Sju gravar i en dubbel linje. Föräldrarna bakom, barnen framför.

I Honan har kriget medfört mycket av sorg och nöd, som man på en fredlig plats knappast kan tänka kunde förekomma. Herren har varit med i nöden. Hade brev från en av de troende i dag från en köping som heter Han-cheng. De ha fått lida mycket av rövare, som varit herrar där i tjugu dagar. Ännu bo folket inom sina små bergfästningar, som de ha, men vad hjälper det att ha en stenmur som skydd, då de dödande bomberna kastas ned.

Då Äldste Wei var med i Kai-fen efter de 15 flickor, som tagit sin tillflykt dit, kastade tio areoplan ned 26 bomber på en stund. Efter fem dagar lyckades han få ett tag, som nattetid förde dem till Honanfu i frid. Av de två tusen fångar, som rövarna togo i byarna öster om Honanfu, blevo flera av de troende fria, då soldaterna öppnade eld mot rövarna. Det tros att ungefär hälften av de tillfångatagna blevo skjutna under tumultet.

Vännernas kärlek att få en del av barnen i säkerhet hit är stor och tacknämlig, men mitt arma hjärta hänger fast vid Honan. Snart får jag resa upp till Sommarro där jag inte förr varit. Läraren Li med familj lämnas att ha vård om Yuncheng-hushållet, 60 personer, och Shao i Sinan om de femtio, som bo kvar i barnhemmet. Strax innan vi reste, hade vi ett s. k. stormöte, då tolv kvinnor och två män döptes. Bibelkvinnorna voro svårt sjuka, ett under är det att vi återfått dem.

Tack för förbön. Herren lever. Upphöjd vare min själs klippa!

Eder *Maria Pettersson.*

En frälsad själ men ett förspillt liv.

Jag var ombedd att besöka en patient på ett av stadens sjukhus. Han var hård och, som det föreföll, alldeles likgiltig för andliga ting. Men han hade troende släktingar, och det var dessa som bådo mig gå. Med stor oro gick jag emellertid denna dag till sjukhuset, i mitt hjärta suckande till Herren efter nåd och visdom att på rätt sätt kunna möta denna själ.

Det var icke besökstid, när jag kom, men jag fick i alla fall tillåtelse att gå in, emedan patienten låg ensam i ett rum och förut haft endast få besök.

När jag försiktigt knackade på dörren, hörde jag ett svagt: »Kom in!»

Där lag han. Sjukdomen hade tagit honom bort. Ja, döden hade redan satt sin stämpel på honom. Men han var vid full sans och jämförelsevis stark.

»Jag har länge väntat på Er. Jag visste, att Ni skulle komma», sade han, så snart jag tagit plats.

»Visste Ni, att jag skulle komma?»

»Ja, ingen har sagt mig det, men jag har bett Gud skicka Er hit, så att jag kunde få tala med Er, innan jag dog.»

Jag blev mycket överraskad. Detta var alltså den »hårde och likgiltige» man jag så hade gruvat mig för att träffa.

Det var som läste han i mitt ansikte, vad jag tänkte, ty innan jag hann säga något mer, fortsatte han:

»Ja, Ni skall tro, att det skett en förändring med mig, sedan jag blev sjuk. Jag

har hela mitt liv förskansat mig mot allt kristligt inflytande. Som helt ung var jag mycket påverkad, men jag ville inte omvända mig. Och för att kunna reda mig under samvaron med mina troende föräldrar måste jag göra mig hård. Från början var detta mer låtsat, men allteftersom jag trotsade mitt samvete, blev jag *hård*. Ibland har jag nog känt Guds dragning, men vad som särskilt har hållit mig tillbaka är de många ouppgjorda synder, jag har på mitt samvete. Skulle jag bli en verklig kristen, då måste jag bekänna oärlighet och lögn både för mina närmaste och andra. Jag har stulit från mina föräldrar, alltsedan jag som liten gosse började röka. Och från tre av mina kamrater har jag också tagit pengar. En av dem är nu död, så honom kan jag inte träffa.

O, jag är så olycklig! Vad skall jag göra? Mitt liv är förspillt. Jag har varit till sorg för mina egna, och Gud har jag trotsat hela mitt liv. Tror Ni, att det finns frälsning för mig?»

Jag försökte så enkelt och klart jag kunde förklara för den unge mannen, att det var först och främst mot *Gud* han hade syndat, att allt det andra var en frukt av hans otro och motstånd mot den Helige Ande. Hade han ifrån ungdomen givit sitt hjärta åt Gud, så hade han blivit besparad allt det svåra, som nu tryckte hans hjärta. Det gällde därför att först och främst söka få saken uppgjord med Herren.

»Men tror Ni, att Han *vill* ta emot mig?»

»Vem tror Ni det är, som har gjort Er orolig och visat Er, att Ni har syndat?»

Vi kommo överens om att det måste ha varit Gud som genom sin Ande särskilt under sjukdomen hade påverkat honom. Och varför hade Gud ånyo talat till honom?

Det måste vara för att Han ville hejda honom, frälsa honom och föra honom till gemenskap med sig.

»Och nu», sade jag, »skola vi höra, vad Herren säger i sitt ord till sådana som hava motstått Hans Ande.» Jag slog upp Jes. 1: 18 och läste: »Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger Herren. Om edra synder än äro blodröda, sa kunna de bliva snövita, och om de än äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull.»

Jag frågade nu den sjuke, om han icke ville tala med sina två kamrater och med sina föräldrar. Det ville han gärna, och jag lovade att söka få reda på kamraterna.

Det var med stor glädje jag den dagen gick från sjukhuset. Jag gick direkt till föräldrarna och talade om vad som hade skett med deras son. Båda grälo av glädje.

Mötet mellan dem och sonen var gripande. Likaså mellan honom och de två kamraterna. Den sjuke hade genom Herrens ord i Jes. 1: 18 kommit till frid och frigörelse, innan han fick tillfälle att tala med föräldrarna och kamraterna.

När han nu talade med dem, var det därför med glädjetårar, och så bad han såväl föräldrarna som kamraterna att omvända sig till Herren.

»Jag har», sade han, »blivit frälst. Men o, hur smärtsamt det är att tänka på att hela mitt liv är förspillt! Låt Herren få edra hjärtan nu, innan dagen att verka är slut.»

Blott några få dagar därefter lämnade han detta liv.

(Ur Sanningsvittnet.)

Billighetsförsäljning av Jerusalemskongressens rapport.

Enligt meddelande från Internationella Missionsrådets sekretariat kommer den återstående upplagan av Jerusalemskonferensens rapport att försäljas till ett mycket nedsatt pris. Rekvisitioner kunna ske antingen genom undertecknad eller genom de till Svenska Missionsrådet anslutna missionsorganisationerna. Verket utgives av Edinburgh House Press, 2, Eaton Gate. *London S. W. 1.*

Rapporten består av 8 volymer i goda band.

Priserna äro följande:

Från 1—24 ex. 5 sh. 8 p.
» 25—49 » 5 » 6 »
» 50—99 » 5 » 3 »
100 ex. och däröver 5 sh.
Härtill kommer porto 2 sh. 6 p.

Det må blott tilläggas, att detta är ett enastående tillfälle att för ett utomordentligt billigt pris erhålla ett av de märkligaste verk, som hittills utkommit i missionens historia.

Stockholm i september 1930.

Jakob E. Lundahl.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under sept. 1930.

Allmänna missionsmedel.

1240. E. F., Kneippbaden 20: —
1242. Ekenässjöns mfg 25: —
1243. Koll. i Ekenässjön 27/8 6: 50
1244. A. K., Björkeryd, Ekenässjön 50:
1245. Ulriksdals mfg 50: —
1246. C. M. J., Börköby 500: —
1247. H. H., Sthlm 10: -
1248. K. G., d:o 20:
1249. Mika 2: 13, till C. Bloms underh. 100:
1250. Hebr. 13: 8, till R. Andersons d:o 100: —
1252. »Annie» 10: —
1253. E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll 100: —
1254. Koll. i Nyholm, gm A. H., Boliden 50: —
1255. Koll. i Församlingshuset, Tenhult 24: -
1259. J. B., Sthlm 100: -
1260. E. A., Leksand, gm M. S., Visby 10: - -
1261. Ps. 139: 5, H. L., Hvetlanda, till C. Bloms underh. 100: —
1262. »Herrens» 30: —
1263. G. B., Duvbo 20: —
1264. »Dalecarlian» 16: - -
1265. A. J., Österäng 5: 50
1266. Mellersta Distriktet av Sveriges K. F. U. M., till Malte Ringbergs underhåll 750: —
1267. A. T., Hälsingborg 25: - -
1268. L. B., Björköby 17: 41
1269. Ps. 106: 1. 10: -
1270. R. K., gm M. K., Kristdala 5: -
1274. G. N., Malmö, »tackoffer» 50: —
1275. »Ps. 37: 9» 1,000: -
1276. Onämnd, Vrigstad 10:
1277. G. S., Ramsberg 10: —
1278. »Syster Greta» 2: —
1280. »Missionsvän» 20: —
1281. A. M., Malmö 25: —
1283. H. E., Katrineholm 10: —
1284. G. C., Sävsjö 10: —
1285. J. A. S. 22: 75
1287. L. L., Uppsala 50: —
1288. A. & A. B., i st. för blommor till vår kära vän och kamrat Ebba Burén's bår 10: —
1289. Koll. i Glindran, gm A. S. 16: —
1290. A. E., Duvbo, »i st. för blommor till Ebba Burén's bår» 5: —
1291. E. A., d:o till d:o 5: —
1292. »Onämnd» 4: —
1295. E. A., i st. för blommor på missionärernas gravar. 10: —
1296. A. N., till d:o 10: —
1297. E. O., Grängesberg, till minne av Ester Berg 10: —
1299. »En blomma på Ebba Burén's bår» 5: —
1300. Flisby syförening 75: -
1301. L. E., Sthlm, »i st. för blommor till Ebba Burén's bår» 25: —
1302. M. R., d:o till d:o 4: - -
1303. H. P., Kalmar, gm K. P., Hudding 5: —
1304. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh. 450: —
1305. »För Herrens rikssak i Kina» 2,000: —
1306. E. S. B., Katrineholm 30: —
1307. Koll. i Oskarshamn 2/9 43: —
1308. D:o i Växjö 3/9 50: —
1309. D:o i Ljunghy 4/9 20: 11
1310. D:o i Vittsjö 5/9 68: —
1311. D:o i Önnestad 8/9 30: 10
1317. S. M. K:s Kvinnokommitté till Ebba Burén's minne 44: —
1318. M. K., Kristdala, till frakt för blåbären i Kinalådan 5: —
1319. T. L., »i st. för blommor till Ebba Burén's bår» 10: —
1320. R. F., Götene 10: —
1321. K. W., Ystad 10: —
1322. I. G., 1 kor. 15: 57, »en blomma på Ebba Burén's bår» 5: —
1323. Familjen T. H., »i st. för blommor vid Ebbas bår» 10: —
1324. G. L., Vaxholm, »i st. för blommor till Ebba Burén's bår» 5: —
1325. S. M. K:s Kvinnokommitté, tillägg till Ebba Burén's minne 6: —
1326. J. v. K., Sthlm, en blomma på Ebba Burén's bår 10: —
1327. J. E., Karlstorp 100: —
1328. A. E., i st. för blommor vid G. V. Westers bår 5: —
1329. A. & G. S., Lidköping, till Martin o. Ville Berglings underh. 50: —
1330. »Ett litet tackoffer till min himmelska Fader» 5: —
1331. Insaml. av barnen i Fagerlands skola, Storhögen 3: 90
1332. Koll. i Betesdakyrkan 21/9 416: 21
1333. Insamling vid missionsfest i Sandens missionshus 13/9 till Minnie Nicholssons underh. 45:
1336. J. S., Sthlm, till M. Petterssons d:o 50: -
1337. D:o, till Hilma o. Henrik Tjäders d:o 50: —
1338. D:o, till Anna o. Axel Halnes d:o 50: —
1339. D:o, till Martin o. Ville Berglings d:o 50: —
1340. E. G., Sthlm, »i st. för blommor till Ebba Burén's bår» 5: —
1341. J., Genvalla, till H. Wangs underh. gm C. P., Östersund 10: —
1342. Adelöfs syföreningen 100: —
1343. H. E., Katrineholm 40: —
1344. H. A., Trollhättan 10: —
1345. N. S., Skellefteå, till Estrid Sjöströms underh. 10: - -
1346. P. H. 10: —
1347. J. E. W., Sthlm 2: 75
1348. »Gunnar» 20: —
1349. S. o. A. B. *d.* Tackoffer» 25: —
1350. F. B., Sollefteå 15:
1351. »Tant Maria» gm d:o 1: —
1352. E. S., Rödjenäs, till Judith Hultqvists underh. 50: —
1353. »Solglimten» i Sävenäs och Kallholmen till Hanna Wangs d:o 25: —

1354. Syrören:s Kinabössa, gm E. S., Ljungby 16: —
1358. G. K., Björköby 20: —
1360. »Onämnd» 25: 80
1361. »Herren förser», till Ville Berglings underh. 2,400: —

Kr. 9,965: 03

S. M. K:s Pensionsfond.

1251. 2 Mos. 35: 5 50: —
1258. E. A., Hvetlanda 100: —

Kr. 150: —

Särskilda ändamål.

1241. I. P., Hassle, till Barnh. i Sinan gm F. A., Mariestad 50: —
1256. Systrarna L., till Hilma Tjäder att anv. efter gottf. 30: —
1257. L. S—m, Sthlm, till M. Ringberg för d:o 50: —
1271. Ps. 106: 1, till Maria Pettersson, att anv. enl. överensk. 20: —
1272. S. M., till vännerna Carlén, att anv. efter gottf. gm O. L., Skövde 75: —
1273. O. L. till d:o gm d:o 50: —
1279. S. T., Drottningholm, till bibelkv. underh. 50: —
1282. A. O., Norrhult, till Judith Hultqvist, att anv. efter överensk. 25: —
1286. »En slant för frimärken till Ida Söderberg. Med tack för brev» 10: —
1293. »Signe, Charlott», till Maria Pettersons barnh. 10: —
1294. J., till d:o 5: —
1298. »Ett tack till Herren», för läraren Sies underh. 350: —
1312. E. C., Lit, till Hanna Wang, att anv. för de nödl. 100: —
1313. A. R., Malmö, till Maria Pettersons bibelkv. underh. 100: —
1314. C. R., d:o till en skolgosses d:o 100: —
1315. Söndagsskolbarnen i Vena, till Lingsiens d:o gm L. R. 50: —
1316. E. L., till Hanna Wang, att anv. efter gottf. 50: —
1334. I. A. M. till deras evang. underh. 200: —
1335. L. K., Klintemåla, till Maria Petterson, att anv. efter gottf. 30: —
1355. E. S., Ljungby, till arbetet på Ingeborg Ackzells station 100: —
1356. M. O., Malmö, »Ett litet tackoffer Herranom» till Hilma Tjäder att anv. efter överensk. 75: —
1357. A. P., Björkeryd, till Maria Nylin för de hungrande 10:
1359. S. S., Sthlm, till lärares underh. i Miechih 129: 63

Kr. 1,669: 63

Allmänna missionsmedel	9,965: 03
S. M. K:s Pensionsfond	150: —
Särskilda ändamål	1,669: 63
Summa und. sept. mån. 1930:	**Kr. 11,784: 66**

Nödhjälpsmedel.

Onämnd gm K. P., Huddinge, 2: —, N. N. gm E. R., Växjö 10: —. *Summa kr. 12: —*

Med varmt tack till varje givare!

»Guds källa har vatten tillfyllest.» Ps. 65: 10.

Redovisning över influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo.

Juli—september 1930:

In natura: E. B—g, Forssa, 1 låda lingon; fru H. H—m, Södertälje kalvstek; fru A. D—n, Södertälje, en kopparkittel; Lilltomtavännerna, charkuterivaror varje vecka.

Kontant: A. W—nd, Skillingaryd, 20: —; W. och M. S—n, Jönköping, 50: —; »Till mors minne» 10: —; H. K—ng, Lund, 10: —.

Med varmt tack till varje givare!

»Vi tacka Gud alltid för Eder alla.» 1 Tess. 1: 2.

August och *Augusta Berg.*

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1930 i sin 35:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehaller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Hava vi en uppenbarelse av Gud? — S. M. K:s höstmöte. — Ebba Burén †. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avdelning. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1930
301130

N:r 16. ÅRG. 35. 25 OKT. 1930. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

MIN NÅD ÄR NOG.

Det blev så tyst, så mörkt som natt i skogen,
och solen sjönk i dystra molnet ned.
Guds ande väl med skickelsen förtrogen,
jag hörde viska: Hoppas, tro och bed!
Bida blott, bida blott!

Men silverkransen omkring molnet dröjde.
Den förde blicken mot en högre zon,
där midnattssolens strålar hoppet röjde,
och genom molnet glänste nådens tron.
Bida blott, bida blott!

Där såg jag honom uti ljus förklarad,
som ofta sagt: Min nåd är nog för dig.
Var stilla, och du är av mig bevarad:
Se, jag är med i skuggan på din stig.
Bida blott, bida blott!

Det gav mig mod att inför Herren bida
och taga stunden, fylld med nöd så svår:
»Av molnet skymd jag står dock vid din sida.
Och nöd och nåd utur min hand du får.
Bida blott, bida blott!

K. G. S.

FÖLJ MIG!

Av Ludvig Hope.

Och han sade till honom: »Följ mig!»

Det första krav, som möter oss, om vi vilja vara med i den skara som följer Jesus är, att vi måste gå ut från det världsliga, syndiga livet, d. v. s. från allt som hindrar oss från att bli sanna kristna.

Många önska i djupet av sina hjärtan, att de vore kristna. De längta och lida. Allt är fridlöst och tomt i det liv de leva. De se klart, var friden och lyckan är att finna. Men att skära av allt som binder dem vid det gamla, som hindrar dem från att följa Jesus, det vilja de icke — och så förbliver allt, såsom det varit.

Matteus gick ut från tullen, ut från sitt gamla liv och sina gamla vänner. Han slet sig lös från allt detta för att göra gemensam sak med Jesus.

Du unge, kom och följ Jesus!

Du blir aldrig lycklig, förrän du gör det. Det vet du så väl. Och du vet även, vad det är som håller dig borta. Du ser, vad du behöver skilja dig ifrån. Ingen behöver säga dig det. O, håll dig inte bland de där stackarna, som alltid vilja följa Jesus »en annan gång»! Den gången kommer nämligen aldrig.

Mången gammal man och kvinna stå den dag som är vid randen av sin grav utan att vara i sällskap med Jesus, därför att de alltid velat skjuta upp till »en annan dag». Nu ha de onda dagarna kommit, då själen är trött, handen svag och foten tung.

Vill du på samma sätt komma till randen av din grav? Vill du det icke, så följ Jesus i dag!

Följ så Jesus upp till Golgata — icke för att bära det kors han bar men för att finna och erhålla frukten av det kors han bar, av vad han led!

Följer du Jesus, så skall synden aldrig utestänga dig från Gud. Har du sällat dig till den lidande, döende Frälsaren, så skall du alltid finna, att han gjorde din sak till sin, och att han aldrig kastar ut någon. Om den djupaste avgrund öppnade sig i ditt hjärta för dina ögon, om du kunde se i ditt liv både de stora syndabergen och det minsta lilla flygande grand av ondska, som rör sig i själen, så skulle du likväl, när du håller dig till den Jesus, som går till Golgata, finna honom, som i ditt ställe tagit bort allt vad synd heter och ordnat din sak med Gud. Du skulle se honom, som bar våra synder i sin lekamen upp på trä't, som naglade skuldebrevet vid korset, som på en dag tog bort landets missgärning.

Om du Guds kärlek klart vill se,
du skall på Golgata tillbe.
Där Jesus fram till döden skred
och svårt för våra synder led.

Låt oss följa Jesus till Golgata och aldrig tröttna på att se in i de ögon som brusto för oss!

Men Jesu väg går icke blott ut från världen upp till Golgata. Jesu väg genom världen är en lång och tung lidandesväg, och såsom han var, så

äro, säger Guds ord, också vi i denna värld.

Hava vi funnit frid i Jesu Kristi tro, så är det vår stora ära att, när vi lida och ha det svårt, följa Jesus, att vara tåliga som han, fridsamma och milda som han i storm och strid.

Du lidande Guds barn, håll dig riktigt nära din Frälsare och lär av honom, så skall livets strid och smärta mista sin udd! Då skall något av Jesu Kristi tålamod och frid vila också över din lidandesväg, och så skola de missnöjda och fridlösa världsmänniskorna erkänna, att där är en, som äger mer än de.

Så anstår det oss att leva, som tro att Gud är vår Fader och Jesus Kristus vår Frälsare.

Till sist skola vi få följa Jesus in i den eviga vilan.

En dag skall döden klappa på vår dörr. Livskraften minskas. Icke kunna vi tänka mer, icke läsa, icke bedja, icke en gång vända på huvudet eller röra ett finger. Trött — dödstrött!

Men då, just då öppnar sig porten in till det eviga livet, till evig frid, evig vila. Han som tog emot oss, då vi lågo i vår synd, bär oss nu genom dödens skuggas dal in till det solljusa land, där varje tår är avtorkad, där livets harpa är stämd och tonernas brus stiger som bruset av ett hav i storm, som bruset av fors och älv.

(Ur Sanningsvittnet.)

Förlovade.

JOHANNES ASPBERG
INGRID ISRAELSSON.

Yuncheng, Sha., den 12 sept. 1930.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Avskedsmöte.

Avskedsmöte för de utresande missionärerna *Nath.* och *Elsa Engbäck, Maja Lundmark* samt *Ebba Vidén* anordnas i Stockholm på *Stadsmissionens* lokaler vid Stortorget *onsdagen den 5 nästkommande nov. kl. 7 e. m.* Efter mötet i Kyrksalen anordnas teservering, beträffande vilken anmälan om deltagande bör göras i förväg till *S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55,* 3 tr. Tel. 44 59 eller 54 73. Varmt välkomna till detta möte!

Utresande missionärer.

Missionärsparet Engbäck samt fröknarna Lundmark och Vidén avresa v. G. från Stockholm C. *torsdagen den 6 nov. med tåget kl. 9:25 e. m.* Resan gäller i första hand Genua, där de utresande den 11 november beräkna få ga ombord på ångaren »Trier», med vilken resan till Shanghai skall företagas. — Må våra utresande missionärer få vara inneslutna i missionsvännernas särskilda intresse och förbön!

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina i Stockholm anordna, såsom även framgår av meddelandet på sid. 224, *fredagen den 21 nästkommande november* försäljning. Vi anbefalla denna försäljning åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst.

Vi bedja i detta sammanhang att få påminna om, att vi även i år hoppas få ha ett »Kinalänkens bord» vid försäljningen, vilket vi hoppas »Kinalänkarna» i skilda delar av landet särskilt hava i åtanke.

"Hans Stjärna i Östern",

S. M. K:s illustrerade missionskalender, är under tryckning. Det är i år den 27:e årg. av denna kalender, som utkommer, och vi tro, att den skall bliva av intresse och till uppmuntran. Vi rekommendera den ej minst för »Kinalänken» och annan ungdom, men ock för andra missionsvän-

ner. Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm.*

Årets sommarläger i Kina.

Lördagen den 19 juli 1930 var sommarlägrets saga all. Carl-Johan Bergqvist och jag hade kamperat några dagar tillsammans högst uppe i en liten stengrotta där taoismens »åtta heliga» trona, alltså i mycket distinguerat sällskap.

De ha varit mycket intressanta dessa nio dagar. Jag tror, att de till ett 50-tal uppgående församlingsledarna från de tre provinserna alla gingo hem glada och tacksamma. Bestyrelse ha de ock själva redan tillsatt och önska nästa år, vill Gud, ha ett liknande möte på samma plats.

Platsen heter Persikoblomgrottorna och är belägen nära staden Chichchow i S. V. Shansi. Den består av en rikt cypressbeväxt dalgång in bland bergen, bebyggd med en hel del tempel.

Pastor *Yang* (32 år gam.) från Bibelinstitutet i Hungtung var särskilt kallad talare. Han talade mycket närgående och till hjärtat och har haft mycket gott att säga. Alla hans texter ha tagits ur Ps. 50 och 51. Stilla och tydligt talar han och verkar så vederhäftig, en bibelläsare upp i dagen. Så var det *Yao Chi-hui*, evangelisten med vår egen 5-åriga seminarieutbildning, som talade en gång om dagen, varmt, livligt och vältaligt. Hans båda sista föredrag, ett om nattvarden, voro verkligen utmärkta. Pastor *Kao* från Yuncheng har ock talat men blott allt för litet.

Missionär *C. J. Bergquist* höll värdefulla bibelstudier över ämnet: »Paulus som församlingsledare». Även jag hade bibelstudier med ämnet: »Glädjens fullhet», sjöng tvenne gånger för alla på grammofon och förklarade sista upplagan av »Hjärtelavlorna» under 1½ timme, allt på pastor *Kaos* begäran. Morgonbönerna kl. 7 under sommarlägret, djupt nere i ravinens överskuggade stillhet, voro även idealiska. Redan före kl. 6 kunde en och annan »ropare» höras bedja, högt uppe på klippavsatserna — ett uttryck kanske för Österlandets psyke.

Både teaterscenen där nere och templets matsal högre upp ha varit våra samlingsplatser, den senare tyvärr alltför trång. Med överväldigande majoritet beslöt man starta en egen månadstidning på kinesiska. Flera viktiga frågor diskuterades, såsom: Huru skola vi vinna syndare för Kristus? Huru skola församlingsmedlemmarnas antal kunna fördubblas på fem år? Huru skola församlingarna komma till verkligt självunderhåll? Vad innebär de heligas uppbyggelse? m. fl.

Som en dyrbar avslutning firades Herrens Jesu dödsåminnelse med nattvardsgång strax före skymningen på fredags afton på den öppna planen framför teaterscenen. Pastor *Kao* ledde mötet och fyra av talarna ledde oss, var och en med några få ord, så att säga rakt fram till vår uppstånde och levande Frälsare, Herren Jesus Kristus. Det var en härlig stund.

Chichchow Sha i juli 1930.

Henrik Tjäder.

"En öppen dörr."

Alphyddan, Shui-iu, den 31 juli 1930.

Älskade vänner!

> »Se, jag har låtit dig finna en öppen dörr, som ingen kan tillsluta.»
> Upp. 3: 8.
>
> »Icke *ett* av dina löften sin fullbordan sakna skall,
> och den tro, som griper löftet, aldrig komma skall på fall.»

Mitt under all nöd, som övergår detta land, har Herren givit »en öppen dörr» för evangelium. Var det predikas mottages det av villiga lyssnare, och vår bön är att dessa ock må taga emot Jesus som sin frälsare. Särskilt uppmuntrande är fältmissionen. Före vårens stormöte i Yuncheng hade vi en 14 dagars kurs för »sökare», av vilka de flesta hört evangelium i tältet. Några av dessa voro ibland de 15, som döptes vid mötet.

Före den omtalade kursen hade jag glädjen tillbringa en vecka i byn Ren-liu, en predikoplats, där en grupp äldre kristna finnes. Nu samlades en hel del intresserade, som så villigt lyssnade, att endast uppehåll gjordes vid måltiderna. Några synas på allvar vilja tro på Herren. Ett par kvinnor därifrån voro bland de nydöpta, andra anmäldes som »sökare». En gammal f. d. bibelkvinna lang, har inrett ett större rum till möteslokal, och hon fröjdas storligen att nu få hjälpa dem, som av hjärtat söka Herren. Omsorgerna för det jordiska har i många år förtyngt hennes hjärta, men så sände Gud nöd, som väckte henne upp. Det gamla hemmet har måst utbytas mot ett enklare, sonen har ock lösts ur girighetens snara och i stället för att skaffa rikedom genom affärer nu tagit anställning i missionens tjänst, och modern jublar över Guds ledning samt vittnar med glädje om synd och nåd.

Hade även i vår förmånen få vara en tid i Puchow-distriktet. Vid mötet i norra distriktet var missionär Wester med, han hade då en nödhjälpsutdelning i köpingen förut, liksom senare i staden. Till följd av detta oerhörda arbete blev det ej möjligt för honom att resa till södra distriktets möten men ett besök i tältet fick han senare göra. Det var kärt se de kristna samlas till dessa möten, och ej så få utomstående kommo ock, många av dem hade genom nödhjälpen först kommit i kontakt med evangelii förkunnare, och hörde för första gangen om frälsning genom tro på Jesus. Vi hade några så uppmuntrande dagar i tältet, där kvinnor från flera byar med stort intresse lyssnade till budskapet. Nagon sade: »Vi kunna ej höra nog», och några kommo sedan till mötet i staden för att höra mera. Bedjen med oss att dessa, som börjat lyssna till, också må bli helt vunna för Herren!

Just då vi samlades till stadens möte, kom sorgebudet från Hoyang om missionär Berglings död, så V. Wester fick skyndsamt avsluta den pågående utdelningen av nödhjälpsmedel och resa samma afton. Det kom som ett åskslag, och mycket svårt kändes det att börja mötet under dessa förhållanden, men Herren hjälpte och gav oss ett gott möte, ehuru det var mycket tomt efter församlingens pastor. Ännu en gång fick han skyndsamt resa till Shensi för att göra en kamrat, Karin Andersson, den sista tjänsten, se'n var hans egen kraft bruten. Den ytterst svåra flodövergången med åtföljande förkylning gjorde honom mera mottaglig för den hemska sjukdomen, och efter några veckor fick han bryta upp från denna sorgens värld och gå in i den eviga vilan!

Han lämnar ett oerhört tomrum både bland kamrater och infödda, men vi kunna ej annat än glädjas med honom, för vilken de långa, ensamma åren nu utbytts i evig fullvikt av fröjd. Och den trogne, alltid villige tjänaren har förvisso fått höra Herrens: »Väl gjort!» — Sorgen inom Puchow församling är stor, de känna sig som faderlösa barn. Kommen ihåg dem i edra förböner!

Vi ha också i år fått tillbringa några sköna sommarveckor häruppe, resa hem 21/8, v. G. - Tack för all förbön! Bedjen för oss i fortsättningen!

Med varm hälsning — också från Frida Prytz —

Eder i Herren *Maria Nylin.*

Något om stormötet i Pucheng.

Våren 1930.

Aldrig förr har det väl varit så trångt vid något stormöte i Pucheng, men så har väl heller aldrig elevantalet i skolorna varit så stort som cirka 150 elever förut. Mycket hade bedits för detta stormöte, särskilt av alla dessa, som här blivit frälsta den sista vintern, då Guds Ande på ett mäktigt sätt verkat särskilt bland kvinnorna och flickorna.

Många voro anmälda till dop. Ehuru vi ej tvivla på att de alla tillhöra Herren, ansågo både kineserna och vi, att en kortare väntetid icke skulle skada utan fastmer fördjupa Guds verk i deras hjärtan, varför endast 9 personer blevo döpta. I denna tid, då frestelsen att genom medlemskap i församlingen vinna yttre för-

delar kanske är större än någonsin, tarvas försiktighet. Stormötet pagick från fredag afton till måndag morgon. Söndagens möten voro särskilt givande. Vid 11-mötet, då diakon Koh talade, blev korsets kraft på ett gripande sätt framställt för oss. På svarta tavlan, som bars fram till talarstolen, sågo vi korset tecknat och orden: »När jag har blivit upphöjd . . .» (Joh. 12: 20—37) skrivna bredvid. »Jesu kors är *livets väg* för oss, vår *enda berömmelse*», sade talaren. också talade han om vad korset betytt för Paulus och alla, som helt givit sig åt Jesus. »Huru ställer du dig till Kristi kors?»

Vore korset vad det borde vara för oss, kristna, skulle följden bli den, att inga lokaler kunde rymma alla dem, som ville höra och tro. Det skulle korsets kraft åstadkomma. Så talade han om vad *korsets lidande* innebar för Jesus och vad han vann åt oss därigenom: 1) Han blev *försoningsoffret* för världens synd, vår *straffbärare*, att ej Guds vrede behövde förbliva över oss, som äro i Kristus enl. Joh. 3: 36. Han blev vår *förespråkare* hos Fadern, därför få vi förlatelse. 2) Han borttog *skiljemuren* enl. Ef. 2: 14—22. Muren tillkom genom förste Adam, den togs bort genom andre Adam. Vad som genom förste Adam förlorades, återvanns genom den andre. 3) *Djävulen övervanns* och tillintetgjordes genom Jesu *död*. Djävulens plan hade varit människans död — evig bortovaro från Gud. Jesus dog och dödade därmed fienden. Märk: David dödade Goliat med hans eget svärd. 4) *Allt försonades* i Kristus enl. Kol. 1: 20. När vi nu veta allt detta, bör då ej korset få bliva Guds kraft till frälsning för oss alla? Hur värdesätter du Kristi kors? »Den, som ej tar korset på och följer mig, är mig icke värdig.» Erkänn att korset är din enda frälsningsväg. »Om någon *vill* efterfölja mig tage han korset på och följe mig! Må här ej vara en enda korsfiende! Endast genom korset nå vi det eviga målet.»

Vid kvällens sång- och vittnesbördsmöte var det gripande höra de nydöpta m. fl. tala om korsets kraft i deras liv. Särskilt gripande voro de nydöpta 15—16-åriga skolflickornas vittnesbörd, om att det just var den enkla berättelsen om Jesu kärlek på korset, som fört dem till visshet om frälsning. Nu ville de (och ha redan givit bevis därpå) föra också andra till Jesu kors, där verklig salighet finnes att få.

Vid måndagens avslutningsmöte steg ovannämnde diakon Koh fram och talade. Han sade sig vara så outsägligt glad över vad Gud gjort ibland oss detta stormöte. Herren hade givit nåd till de troende, att trots den ännu rådande nödtiden giva mera i kollekten än vid föregående stormöten. Detta torde vara bevis på tacksamhet till Gud för hans uppehållande nåd den gångna svåra tiden. Men framför allt fröjdades hans hjärta över vad Gud fått utföra i männens hjärtan efter vittnesbördsmötet, sedan vi kvinnliga gått hem, kvällen förut. Vid det stilla bönemöte de haft efteråt, hade Guds Ande på ett så rannsakande sätt sänkts över dem, att det blivit »syndanöd, bekännelse och gråt». Må verket fördjupas och fortsättas, så att det blir en genomgripande väckelse i hela församlingen och utåt är vår bön. Hjälp oss i denna bön, kära trossyskon därhemma. Ja, bed att så må bli förhållandet i hela detta land! *Hanna Wang.*

En liten predikotur.

Fangli köping ligger 1 mil öster om Hoyang. I dag var det Hoyang församlings tur att bära ansvar för gudstjänsten där. Jag beslöt mig för att cykla dit. Före avfärden böjde jag knä och läste Guds Ord, uti vilket jag möttes av de härliga orden: »Jag är vägen, sanningen och livet.» (Joh. 14: 6.) Ett underbart mäktigt ord.

Kl. 9 fm. startade jag. Östra porten var ej öppen, ty hela regementet i staden hade brutit upp på morgonen. De skulle söder ut till Honan för krig. Södra stadsporten öppnades just när jag kom.

Utkommen ur staden, njöt jag obeskrivligt. Solen sken härligt, det var ljum vårluft. — Men ack, åkrarna stodo så gråa och dystra. Där var ytterst litet sått. Inte

tar nöden slut med att denna sommar kommer. Gud lever ju dock, och vi få vända oss till honom i allt. I dag var mest lovsang i hjärtat.

Men, vad var det där? En varg mitt ute på åkern framför mig. Hans långa kropp, nedhängande svans, den avlånga, smala nosen och färgen gjorde honom lätt igenkänd. Här gällde det att inte visa sig rädd, ty då kunde det ga galet. Jag cyklar rätt emot honom och ringer livligt, men han är inte vidare orolig för det. Först när jag duktigt ropar åt honom och viftar med ena armen, lunkar han iväg. En ful best. — Tack, gode Gud, att det gick så bra.

Lyckig, glad och lovande Gud, far jag vidare.

Där komma tre äldre kvinnor på väg till staden. »Är det farligt i staden i dag?» fråga de. »Soldaterna ha ju lämnat.» — »Ja», säger jag, »soldaterna ha lämnat, men det råder ingen fara. Ni behöver inte vara oroliga. När ni trötta komma till staden, sa ga till missionsstationen, drick en kopp te och hör den underbara läran om Jesus.» — »Bra, bra, tänk, vilken vänlig människa», säger kvinnorna, medan de trippa iväg på sina små fötter.

I vilken riktning man än reser mellan Fangli och Hoyang, är förra hälften av vägen en uppförsbacke och senare en nedförs. Jag var vid höjdpunkten, då jag hör en vissling: »huuiit» från cykelns bakring, och så var den utan luft. Det var inte värt att hindra sig med att laga, utan vandra vidare bara. I hjärtat och från läpparna fortsatte sången, som nyss sjöngs: »Herren kommer, Herren kommer, att hämta de sina, sina kära, sina trogna, en gång i sin famn.» Det bereder sådan särskild glädje att sjunga sådana sånger.

I Fangli tordes folk i dag ej titta ut ur sina hem, ty ett helt regemente soldater passerade igenom. Därför blevo vi endast fem män och sex kvinnor, som samlades till möte. Men vi hade en härlig stund kring Guds Ord. Texten var: Mark. 1:9—15 och jag sökte tala om: »Johannes, en Jesu dyrbara pärla.» — Senare försökte jag lära dem en från engelskan till kinesiskan översatt kör. De voro alla så glada över att få lära den.

Innan jag fick litet middag, kommo två herrar på visit. Den ene var folkskollärare på platsen. Den andre var major bland de genomresande soldaterna. Bägge voro så artiga, men ville inte höra om Herren Jesus, trots allt jag försökte att tala till dem om hjärtefriden, som Jesus kan giva.

Så vandrade jag till en liten by ej långt bort för att få träffa »Pei-Pao» (det dyrbara paketet). Han var förr var skolelev, som också hade lämnat sig åt Gud. Nu hade han i tre års tid uti sitt hedniska hem nästan glömt bort Jesus. Jag sökte tala med honom och vara honom till hjälp. Det sved i hjärtat, att djävulen skulle få grepp om den präktige pojken igen.

En troende församlingsmedlem ville äntligen ha mig att rida hem till Hoyang på hans lilla åsna. Hans kärlek var framskapad av evangelii makt, det kände man. Tack Gud för att den verkar över allt.

Martin Bergling.

Till våra kamrater på de svenska missionsfälten.

En hälsning från Holsbybrunn-kursen.

Den 20—31 augusti fingo en stor skara av hemmavarande svenska missionärerna samlas till en av Svenska Missionsrådet anordnad fortbildningskurs (den fjärde i ordningen) vid Holsbybrunn, och jämlikt mig vid kursens avslutning givet uppdrag ber jag härmed att till Eder alla, våra kamrater i arbete ute på fälten, få överbringa samtliga kursdeltagares varma och hjärtliga hälsning.

Vid Holsbybrunn mötte vi upp 150 missionärer (största delen av nu hemmavarande) och missionssekreterare, representerande 15 olika organisationer och 29 olika missionsfält, jämte 46 andra deltagare. Dagarna voro för oss alla sällsynt rika under de mest idealiska yttre förhållanden. Rika voro stunderna vid Guds Ord under bibelstudium, dagliga andakter och

söndagsgudstjänster. Förödmjukande och uppfordrande de många kvällar vi fingo följa de olika grupperna av deltagare ut på deras olika arbetsfält och med dem tacka Gud för redan inbärgad skörd och bedja om öppna dörrar. Allvarliga och krävande de timmar våra kamrater från Kina, Indien och Afrika ställde oss inför den nutida missionsgärningens många och djupgående problem och huru dessa även inverka på den personliga kallelsevissheten. Givande de förtroliga samtalen om missionärernas mera personliga frågor och förhållanden. Uppbygglig, ja, verkligen uppbyggande allas vår dagliga samvaro i underbar enhet i gemensam tro inför stora uppgifter och höga mål.

Vi hoppas, att de flesta föredragen på ett eller annat sätt skola snart bli tillgängliga i tryck (främst i Svensk Missionstidskrift). Men framförallt hoppas vi, att de av oss, som redan återvänt till fälten eller snart skola återvända, komma att till Eder »meddela någon andlig nådegåva till att styrka Eder» för att vi alla »tillsammans med Eder må hämta hugnad ur vår gemensamma tro, Eder och vår».

Eder i Herrens tjänst
Sigfrid Alm.
Kursens »pater».

Uppsala i sept. 1930.

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 21 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröken *Emma Beskow*, S:t Eriksterassen 72 a, I.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 23, 4 tr.

Fru *Bell Frics*, Soltäppan, Saltsjö-Storängen.

Fru *Hanna Hallström*, Bragevägen 8.

Fru *Elin Holmgren*, *Fjellstedtska* skolan, Uppsala.

Fru *Mina Johansson*, Linnégatan 26, 3 tr.

Fröken *Tekla Liljeqvist*, Norrtullsgatan 55.

Fru *Olga Magnusson*, Duvbo, Sundbyberg.

Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 4 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Östermalmsgatan 63.

Överstinnan *Louise Tottie*, Saltsjö-Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingön.

Gåvor avsedda för »Kinalänkens bord» mottagas med tacksamhet på *S. M. K:s exp.*, varvid särskilt bör angivas om gåvorna äro avsedda för detta bord.

Ödmjukhet.

Ödmjukhet är fullständigt själslugn. Det är att icke hava några bekymmer. Det är att aldrig bliva förtretad eller plagad, eller retad eller sårad, eller besviken. Det är att icke vänta någonting, att icke undra över någonting, som är gjort emot mig, att icke känna någonting, som är gjort emot mig. Det är att hava vila när ingen berömmer mig och när jag är föraktad. Det är att hava ett välsignat hem i Gud, där jag kan gå in och stänga dörren, och böja mig inför min Fader i det fördolda och vara i frid och lugn såsom i en djup sjö av stillhet, när allt omkring mig och över mig är bekymmer. Insänt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Min nåd är nog. — Följ mig. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Till kamraterna på de svenska missionsfälten. — Försäljning. — Ödmjukhet.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1930
302152

N:r 17. ÅRG. 35. 10 NOV. 1930. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

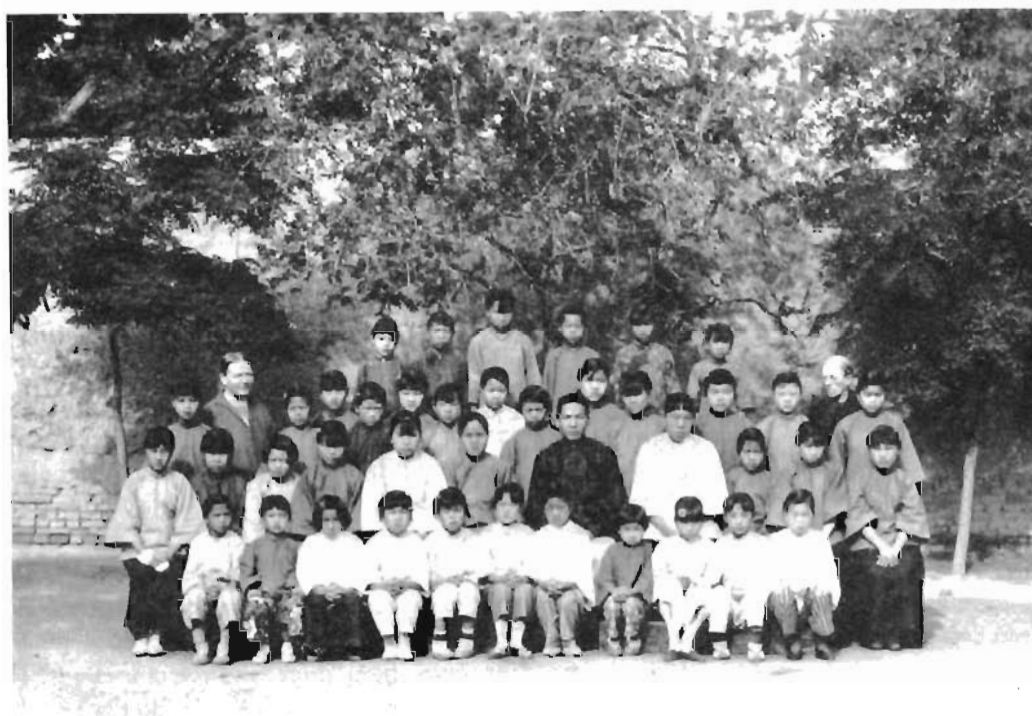

Flickskolan i Yuncheng v. t. 1930.

EN TREDUBBEL MANING.*

2 Kor. 5: 11, 14, 20.

Det kapitel, som vi nyss läst några verser ur uppenbarar för oss hemligheten av den kraft, som uppehöll Paulus i hans liv i självuppoffringens tjänst. Han säger oss i detta kapitel, att det var tre olika maningar, som gjorde sig gällande i hans hjärta. Och dessa drevo honom fram på den missionsbana, som vi finna tecknad i de bibliska berättelserna.

I den 11:e versen talas till oss om vad jag skulle vilja kalla fruktans maning. Det heter där, att då vi veta, vad det är att frukta Herren, söka vi att vinna människor. Och i den 14:e versen talas det om något, som jag skulle vilja kalla kärlekens maning: »Kristi kärlek tvingar oss.» Och slutligen möter oss i den 20:e versen, vad jag skulle vilja kalla ansvarskänslans maning, då det heter: »Vi äro på Kristi vägnar sändebud.»

Det är min innerliga bön, att då vi i dag ställas inför denna tredubbla maning, det måtte gripa oss och sätta oss i rörelse för att tjäna evangelium.

Jag vill då först stanna inför den fruktans maning, som aposteln säger fanns i hans hjärta. Jag tror, att denna fruktan i första rummet gäller honom själv, ty såsom vi torde minnas, talar han i den föregående versen om Kristi domstol, inför vilken vi alla sådana vi äro måste träda fram. Paulus trodde nämligen, vad vi väl alla tro, att vi skola ställas fram inför Kristi domstol för att dömas, icke för våra synder, ty våra synder fingo sin dom på Golgata kors, men väl för det sätt på vilket vi genomfört hans befallning i våra liv.

Jag tror, att Paulus framlevde sitt liv och utförde sin gärning såsom inför denna Kristi domstol, där han en gång skall stå till svars.

En av de punkter över vilka domen skulle falla inför denna domstol var det sätt, på vilket han använde det evangelium, som blivit honom anförtrott. Det är om fruktan för att han skulle befinnas ha varit otrogen i förvaltningen av det, som anförtrotts honom, som han här talar. Ha vi månne stannat inför den tanken, att liksom detta evangelium anförtroddes åt Paulus, har det ock anförtrotts åt oss för att genom oss spridas i världen. Då vi en gång liksom Paulus skola ställas fram inför Kristi domstol, kommer också av oss att krävas räkenskap för det sätt på vilket vi förvaltat det evangelium, som blivit oss anförtrott. Vi skola ställas fram inför domstolen och frågan skall riktas till oss, huruvida vi varit trogna och laglydiga i avseende på vår förvaltning.

Jag tror dock, att det även var en annan fruktan, som gjorde sig gällande hos aposteln. Jag syftar här på att Paulus tänkte på, huru det skulle gå för dem, som dogo utan evangelium. Han måste ha tänkt på — vilket också vi böra göra — att det att vara utan Kristus är att vara död i överträdelser och synder.

* Utdrag ur en predikan av rev. *W. H. Aldis* i Betesdakyrkan, Sthlm, sönd. d. 21 sept. 1930.

Det säges ibland, att missionsmotiven äro annorlunda nu mot förr. Måhända är det så, men i så fall till skada. Det, som förmådde våra föregångare att begiva sig till de i andligt avseende mörka länderna i världen, var tanken på hedningarnas bittra nöd. Det var tanken på att varje månad en miljon människor dö i Kina utan Kristus, som drev Hudson Taylor att börja Kina Inlandsmissionen.

Om vi förlorat denna fruktans maning, tror jag att vi böra se till, att vi få den tillbaka. Vi måste behärskas av fruktan med tanke på dem, som äro utan Kristus och utan hopp i världen.

Det är sant, att Gud är kärlek, att han har en oändlig kärlek och barmhärtighet gentemot människorna. Men samma bok som säger oss detta talar också om fruktan för Gud och Lammets vrede. Må vi betänka detta och stanna inför det, så att vi i våra hjärtan få dennna fruktans maning, som drev aposteln att med sina återstående krafter förkunna evangelium.

Men aposteln säger vidare, att Kristi kärlek tvingar oss. Detta var den andra maningen, kärlekens maning. Vad menar han därmed? Är det fråga om Kristi kärlek till honom? Ja, det tror jag. Eller menar han sin kärlek till Kristus? Ja, även det. Men jag tror, att det ligger en ännu djupare tanke bakom orden, nämligen Kristi kärlek i Paulus. Det var denna kärlek, som drev honom ut till hedningarna.

Det ord, med vilket ordet tvinga i detta sammanhang är återgivet på grundspråket, är ett ganska intressant ord. Det betyder fatta, gripa, inrikta. Genom detta ord få vi en inblick i ett det djupaste missionsmotiv, den kraft som drev och tvingade Paulus att gå framåt på vägen för att förkunna evangelium för hedningarna. Det är denna Kristi kärlek, som bör finnas i våra hjärtan för att sätta oss i rörelse och driva oss att sända evangelium till hedningarna. Det är endast Kristi kärlek, som kan sätta oss i stånd att med frimodighet vandra framåt.

Det är icke längesedan kommunistiska rövare fängslade ett par av Kina Inlandsmissionens missionärer i Kina. Under tre månader förblevo de i fångenskap under utstående av förfärliga lidanden. Men trots dessa lidanden och svårigheter läto de icke en dag gå förbi utan att avge vittnesbörd om Jesu Kristi kärlek. I ett brev, som jag fick för icke länge sedan, efter deras frigivning, talade de om den frid, som varje dag trots fångenskapen fyllde deras hjärtan. Jag vet ock, att så snart de hunnit återvinna hälsa och krafter — ty de ha lidit mycket och behöva därför vila — ha de för avsikt att gå tillbaka med evangelium till de människor, som tilifogat dem lidande.

Det är endast Kristi kärlek, som kan sätta människor i stånd att på detta sätt gå åstad trots lidande och förföljelse för att förkunna evangelium. Mänsklig kärlek kan tryta, men Kristi kärlek utgjuten i våra hjärtan tryter aldrig. Min bön till Gud är, att han måtte utgjuta över allas våra hjärtan Kristi kärlek, så att vi må gå den väg Paulus gick.

Till sist vill jag säga några ord om den tredje maningen: ansvars-

känslans maning. Paulus förstod, att han var ett sändebud i Kristi ställe. Men det äro också vi. Åt honom hade det anförtrotts försoningens ämbete till en värld, som var fientlig mot Gud.

Det är en fruktansvärd tanke att tänka på alla dem, som leva och dö såsom fiender till Gud utan att veta, att det finns en väg till försoning och frid. Men om vi icke äro trogna i förvaltningen av vårt uppdrag som sändebud, kommer det att finnas många, som måste leva och dö i okunnighet. Om Kinas folk skall få höra evangelium, är det nödvändigt, att det hos oss i våra hjärtan finnes fruktans, kärlekens och ansvarskänslans maning. Och jag är övertygad om, att Gud i Kina har många, som gärna skulle vilja genom vår förmedling göra andra delaktiga av frälsningens visshet och glädje. Amen.

(Efter referat i Sanningsvittnet.)

Till Kina.

Svenska Missionen i Kina hade den 5 dennes förmånen få fira en missionshögtid av annan art än de minneshögtider, som under det senaste året så ofta fått firas. Ej mindre än 4 missionärer stodo nämligen redo att bryta upp för att anträda utresan till Kina, och man hade samlats för att, såsom missionsföreståndare E. Folke med ledning av 3 Joh. 6 uttryckte det, utrusta dem »på ett sätt, som är värdigt Gud». Det var alltså, trots vemod i samband med avskedstagandet, i själva verket en glädjehögtid.

Missionsföreståndare *E. Folke*, som ledde mötet, utgick i sitt inledningstal från 3 Joh. 7, 8. Vi hoppas att i ett kommande nummer få införa mera utförligt referat av detta tal än vad som i dag skulle kunnat införas i vår tidning och nämna därför nu blott, att detta tal säkerligen kunde sägas vara en utrustning »på ett sätt, som är värdigt Gud». Missionsföreståndarens påminnelser i samband med ordet: *»För hans namns skull hava de dragit åstad»* voro nämligen utan tvivel ett budskap från Gud för att utrusta för den heliga tjänsten.

*

Över missionärsparet *Nath.* och *Elsa Engbäcks* avskedsord kunde säkert med rätta skrivas rubriken: Trygghet och välsignelse i Jesu efterföljd. Missionär Nath. Engbäck, som talade först av de utresande, utgick från Joh. 12: 26 samt betonade särskilt orden »tjäna» och »följa». I Jesu efterföljelse födes en längtan efter att få tjäna, men då få vi lära, att det i tjänaregärningen först och främst gäller att *följa* Herren. Det är nåd, ty så förstå vi, att Herren går före och leder in i beredda gärningar. Gud har nämligen en plan för varenda människas liv, såsom en arkitekt, då en byggnad skall uppföras, först uppgör en ritning.

I detta efterföljandets tjänande gives trygghet och möjlighet att bära frukt. Det måste vara tryggt att följa honom, som älskat oss så, att han gav sitt liv för oss. Ja, det kan ej vara tryggare på någon annan plats än på den, där vi äro i Jesu efterföljd. Vi ha prövat det och skola i fortsättningen få erfara det. Men i Jesu efterföljd fa vi ock nåd och kraft att bära frukt. Förhållandena i Kina förändras, problem utformas i ständigt ny utgestaltning, men då Herren går före, behöva vi ej hemfalla åt misströstan. Kristendomens väg är smal. Vi få vandra på våra knän, men då vi så vandra i ödmjukhet i Jesu efterföljd, vinna vi seger. Vi kunna då bära frukt, ja, en frukt, som förbliver.

Fru Elsa Engbäck tackade först för förbön och kärlekens intresse samt bad att alltfort få vara innesluten däri. Särskilt bad hon om förbön för barnen, Vivan 5 år och Stig 2 år, som nu följa med sina föräldrar till Kina. Vivan frågar ibland: Varför ska pappa och mamma resa till Kina? Då hon får höra, att det är för att

berätta om Jesus, frågar hon åter: Komma de ej ihåg det då? men tillägger sedan: Ja, vi glömma det ju vi också. — Efter detta lilla gripande personliga ord övergick även fru E. till att tala om tryggheten på Guds viljas väg. Då jag var barn, sade hon, brukade mor, då det åskade, läsa Ps. 91. Då blevo vi så lugna. Till det ordet få vi alltjämt gå, och den klippan håller.

*

Sedan fingo de för första gången utresande tillfälle att avlägga sina vittnesbörd. Om dessa skulle man väl kunna säga, att det gemensamma ämnet var: Herren är nära, och han är trofast.

Fröken *Ebba Widén* talade särskilt om Herrens närvaro, och om huru den gav frimodighet. Han är nära *alla* dagar, ljusa såväl som mörka. Han lyssnar till våra bönerop och vill giva allt större och större bönesvar. Så få vi med frimodighet bedja för varandra och vänta härliga ting av vår Gud. Bedjen för oss! Herren är nära.

Fröken *Maja Lundmark* var det, som särskilt framhöll Guds trofasthet. Gud är trofast, även då vi äro trolösa. Han är trofast, då vi kanske råka i tvivel samt anfäktelse. Och då han är trofast, är det en sådan förmån att få gå i hans tjänst, att hjärtat fylles av glädje och tacksamhet. Hans sändebud äro väl svaga, men han är stark. Sändebuden kunna bindas av fiender, sjukdom eller lekamlig död, men Guds ord bär icke bojor. Verket är ej förgäves, ty Gud är trofast.

*

Då sedan tillfälle till att lämna minnesord gavs de närvarande, begagnade flera sig av detta. Ja, även från vid mötet icke närvarande uppläsites telegrafiska och skriftliga hälsningar.

Doktor *Karl Fries* erinrade om 2 Kor. 5: 19, 20. Vad kineserna framför allt behöva är att få höra »försoningens ord». Lyckliga Kina om dess invånare sasom folk betraktat stannade och lyssnade till »försoningens ord»! Och lyckliga de individer, som så göra! Men även Kristi sändebud behöva ständigt på nytt lyssna till budskapet. Det kan i dem bliva något disharmoniskt. De behöva komma i harmoni, bliva försonade med Guds avsikter. De behöva själva få »försoningens ord» för att sedan kunna bliva bärare av detta budskap. Give Gud oss alla den nåden!

Under mötet fingo vi även lyssna till solo- och körsång, och samvaron avslutades med bön, sång och gemensam tedrickning samt ett kort avslutningsord av missionär *Aug. Berg*.

*

Torsdagen den 6 nov. började resan med Kina som mål. En stor skara missionsvänner var samlad på Stockholms Centralstation för att önska lycka och välsignelse på resan, som går över Berlin till Genua och sedan med ångaren »Trier» till Shanghai, dit man beräknar anlända den 20 dec. Vi anbefalla resenärerna åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst i förbön. *M. L.*

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

"Hans Stjärna i Östern",

S. M. K:s illustrerade missionskalender, är nu färdig att utsändas i sin 27:e årgång. Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm*.

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina i Stockholm anordna, sasom även framgår av meddelandet på sid. 238, *fredagen den 21 nästkommande november* försäljning. Vi anbefalla denna försäljning åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst.

Vi bedja i detta sammanhang att få påminna om, att vi även i år hoppas få ha ett »Kinalänkens bord» vid försäljningen, vilket vi hoppas »Kinalänkarna» i skilda delar av landet särskilt hava i åtanke.

Missionärer på hemväg.

Enligt från Kina mottaget meddelande avresa missionärsparet *Oscar* och *Gerda Carlén* samt fröknarna *Estrid Sjöström* och *Lisa Gustafsson* från Tientsin den 28 november för att resa till Sverige. Såväl Oscar Carlén som Estrid Sjöström äro av läkare tillrådda att företaga snar hemresa på grund av klenhet, och alla äro de i stort behov av vila. Må Gud giva dem en god, vederkvickande resa samt välsigna deras utgång från Kina och ingång bland oss. Vi hälsa dem redan nu varmt välkomna hem!

Förhållandena i Kina.

Ställningen i Kina synes, enligt de senaste telegrammen, nu te sig något hoppfullare än förut. Genom general Chang Hsüch-liangs ingripande har inbördeskriget upphört, åtminstone för någon tid, och myndigheterna torde därför kunna med mera kraft bekämpa rövare och banditer. Vidare har Kinas president genom dopet upptagits i en kristen församling, och detta tros komma att utöva ett vidsträckt inflytande på den religiösa utvecklingen. Så säges t. ex. att underrättelsen om presidentens övergång till kristendomen kommit såsom ett giv akt för kommunisterna, som ju på många platser med iver bekämpa de kristna.

Må vi i uthållig förbön ihågkomma Kinas president och övriga, som inneha inflytelserika poster i samhället, såväl som folket i sin helhet och Herrens tjänare, som där hava sitt arbete!

Missionärernas adresser.

Missionärernas och hemarbetarnas adresser införas, som vanligt vid denna tid på året, på annat ställe i detta nummer av vår tidning.

Kinalänkens syförening

samlas hos fröken *Julia Johansson, Hantverkaregatan 10,* 3 tr. ö. g., torsdagen den 13 nov. 1930 kl. 7 e. m. Välkomna!

FRÅN MISSIONÄRERNA

Från Pucheng.

Pucheng Shc, N. China, d. 28 maj 1930.

Kära vänner! Frid!

Skördetiden är inne! Hoppet har återkommit i många hopplösa hjärtan. Herren har nådigt givit regn, så att nu olja och vete finns att skörda. Visserligen är det dåligt och litet på många platser, men på andra är det fint vete. De som själva intet ha, och många äro ju de, särskilt i år, de tänka på att kunna plocka ax på andras åkrar, liksom fordom Rut. Ja, vi tacka Herren för den skörd, som nu erbjuder sig. Och vi prisa Herren för den tid som gått, och för att han hjälpt oss genom denna vinter, samt för den andliga skörd den givit.

Vad det lekamliga angår, så är i dessa trakter nästan allting lika dyrt ännu som under vintern. Den nya skörden är ju ännu ej inbärgad, men folket har hopp, och då går allt lättare, även att hungra. Skolorna ha slutat, och friska fingo barnen gå hem. Alla dåliga ögon, utslag, bölder och sar m. m., som jag haft att plåstra om denna vinter och vår voro nu bra och helade, innan de gingo, och månget tacksamt öga mötte mina, då de sade farväl. Det var ömsesidig glädje och tacksamhet.

I går var det examen i gosskolan, och nu har som sagt, alla barnen gått till sina hem, både flickor och gossar, likaså kvinnorna. De ha gått hem undan för undan, allt sen stormötet, som vi hade här den 24—28 april. Alla ha vi måst ge litet extra hjälp, då de gingo, så att de skulle kunna reda sig, åtminstone till skörden.

Vi hade i sanning stormöte. Så mycket folk, att de troende sade, de aldrig varit med om maken. Vi fingo ej rum i kapellet, utan alla de yngre skolbarnen fingo vara i skollokalerna. Endast nio personer döptes, sex kvinnor, och däribland var det fyra vara skolflickor, och så tre män.

Att så få döptes berodde inte på brist på dopkandidater. Vi hade närmare trettio kvinnor och äldre flickor i vår dopklass, och männen voro sexton stycken. Men vi önska, i dessa tider särskilt, gå varsamt fram, ty fastän vi, som det syntes, med glädje skulle ha kunnat döpa flera av dem som hade begärt dopet, tyckte vi det var bättre, att de få tid på sig, så få vi se, om de verkligen vilja tillhöra Herren också under »den goda dagen». Det kan ju bli en frestelse, att vilja tillhöra församlingen av rent timliga skäl under denna tid, då de fått så mycken hjälp. De som verkligen älska Herren och ha en levande tro på honom, dem skadar det ej, att vänta litet med dopet. De äro ju ändå hans. Stormötet var mycket gott de dagar vi fingo vara med, och sedan också hörde vi. Hoppas att fröken H. Wang skrivit om det, hon som var med hela tiden. Min man och jag måste resa redan den 27 på morgonen, för att hinna till Hoyang till den 29, där vi fingo följa vår käre broder R. Berglings stoft till graven. Dödsbudet kom hastigt, som det också kom till fröken E. Berg på samma station tre veckor tidigare. Det var med vemod man stod där vid dessa två gravar, den öppna och den nyligen igenkastade. Två kämpar i Herrens här härute, som nu på denna plats lagt ner vapnen. Vemod? Nej, inte bara det. Lyckliga de, som vunnit målet. För dem var det ju endast vinning, som Paulus säger, fastän vi kände vemod inför den förlust, vi och församlingen, ja, jag vågar säga Kina, gjort genom deras bortgång. Att vemodet ville bli det förhärskande, trots all den härliga hoppfulla sång, och talen om uppståndelsen, som ljödo vid graven, berodde på, dels de sörjande nära och kära, som man kände så ömt för, churu Herren underbart uppehöll dem, dels, och *mest* på den rysliga skara av nyfikna hedningar, som trängdes inpå oss, både där vid graven, och förut utanför missionsstationen, då begravningsföljet sattes i gång. Jag kan inte beskriva dessa smutsiga, trasiga och elända, män, kvinnor och barn, som blandade sig med de bättre klädda, i den till flera hundra personer uppgående skara, som voro samlade utanför på gatan, och som så hänsynslöst trängdes om varandra och oss för att få »se». — Var det någon av alla dessa, som förstod den förlust Hoyang gjort genom R. Berglings bortgång? Var det någon, som *tänkte på*, vad de fått genom denne Herrens tjänare, under de år han bott och verkat ibland dem? »Den rättfärdige förgås, och ingen tänker därpå, fromma människor bliva bortryckta, utan att någon lägger märke därtill. Och han går då in i friden; de som vandrat sin väg rätt fram, de hava ro i sina vilorum.» Jes. 57: 1—2.

Vi ha framställt flera »Varför?» denna tid. Från begravningen i Hoyang, reste vi tillbaka till Tungchow, där vi voro över stormötet, som dock inte jag skall skriva om, emedan det nog är andra som gjort det. Den 7:de maj reste vi därifrån och kommo hem hit. Våra systrar voro då friska och krya, och ingen av oss tänkte väl, att det var sista gången vi skulle få vara tillsammans med en av dem. Dagen efter vår avresa, sjuknade emellertid fröken K. Anderson, och på måndagen den 12:e kom bud och vagn, för att hämta fröken Wang till T. att hjälpa till att sköta den sjuka. Det visade sig vara tyfus, och efter jämt två veckors sjukdom gick också vår syster Karin hem till Gud. Min man fick resa dit och begrava henne i lördags den 24. O, vad det känns underligt och oförklarligt för oss. Tre missionärer på vårt Shensifält gångna på mindre än sju veckors tid. Tre veckor mellan vars och ens begravning! Men Herren gör ju inga misstag, det måste vi hålla fast vid.

Men nu måste jag sluta mitt långa brev, för att inte alldeles trötta ut eder. Önskar att I särskilt ville bedja för de nyfrälsta, att de må bli bevarade i Herrens nåd. Hjärtliga hälsningar från oss båda.

Eder i Herren förbundna

Olga Styrelius.

Härlig frälsning.

»Se Herrens arm är icke för kort, så att han icke kan frälsa, och hans öra är icke tillslutet, så att han icke kan höra.» Jes. 59:1.

Det är nu rätt länge sedan jag skrev något, och jag tänkte i dag berätta litet för eder om en kär kvinna, som blev härligt frälst, då fröken Monsen var hos oss. Hon heter fru Kuan, låt henne få vara innesluten i edra förböner.

Vilja ni nu först lyssna till hennes egen historia, som hon delgav mig första gången jag besökte henne.

»Jag är sjuk till sinnet, och har varit det i flera år.

En massa främmande röster tala ständigt i mitt inre och lämna mig ingen ro. Dessa röster följa mig natt och dag och driva mig till förtvivlan. Någon gav mig det rådet, att jag borde tillbedja himmelen nattetid, och det skulle hjälpa mig. Jag knäböjde och anropade himlen om förbarmande varje natt, så länge som det tog en tjock rökelsesticka att brinna ned. Min man var vid min sida, ty jag vågade ej vara ensam. Men jag fick ingen hjälp för mitt onda, det blev snarare sämre med mig.

Vid den tiden kom en taoistpräst till byn och övertalade mig att följa hans lära, men mitt hjärta blev allt mera oroligt, och jag sökte taga mitt liv. En dag, då jag var ensam hemma, stängde jag dörren till gatan och gjorde skyndsamt iordning en snara i mitt rum, som jag lade om halsen. Människorna ute på gatan anade oråd, då de sågo dörren vara stängd inifrån. En man hoppade över muren, och kom in i rummet i tid att skära av snaran. Jag var nästan borta, men han räddade mitt liv. Mitt tillstånd var och förblev outhärdligt. Jag hatade våra grannar och människorna omkring mig. Min svärfar och min man kunde jag aldrig säga ett vänligt ord till. Sömnen flydde från mina ögon, jag kunde ej äta och blev så svag. Satt för det mesta på sovplatsen i mitt rum, och min man passade upp mig.

Så kom en vegetarian till byn och ville, att jag skulle gå in i deras sekt. Jag läste nu böner flera gånger om dagen, och flera timmar i sträck åt gången. Men ingenting hjälpte, jag hade nu blivit så svag av själskampen, att jag ej orkade hålla mig uppe. Det blev sämre med mig för varje dag som gick. En dag bestämde jag mig för att göra slut på mitt och de minas elände. Jag hade beslutat mig för att först taga min svärfars och min mans liv därpå våra två barns och sist mitt eget liv.

Men så inträffade något märkvärdigt, som trängde ut alla dessa förtvivlade föresatser. Det var den 16 i första kinesiska månaden, ungefär i slutet av februari, som jag drömde, att jag hörde en fröken Monsen tala i ett kapell. Jag hörde också vacker sång och musik.

Denna dröm upptog nu helt mina tankar, och jag önskade så att jag måtte komma i tillfälle att få se och höra fröken Monsen. Jag har en bror, som är i rådhuset i Ishih, och vid denna tid skulle de spela teater där. Han tänkte då, att det kunde vara en bra förströelse för mitt sjuka sinne och sände en kärra och lät hämta mig. Då jag såg kärran komma, tänkte jag genast på drömmen, jag hade haft. Och så fort jag kom fram, frågade jag mig genast vägen till kapellet; till teatern kom jag aldrig.

När jag kom in i kapellet steg fröken Monsen upp på talarstolen, och jag kände genast igen henne, att det var samma person, som jag sett i min dröm. Sång och musik var också desamma, som jag hört i drömmen.

Jag blev så glad. Skulle denna nya lära giva mitt sargade hjärta frid? I tre dagar fick jag lyssna till henne, och Gud talade mäktigt till mig och överbevisade mig om synd.

På fjärde dagen kom min man och hämtade mig. Då jag kom inom vår dörr, mötte jag min svärfar. Jag hälsade vänligt på honom och kallade honom far. Hans ansikte lyste upp, och han blev så glad. Han hade aldrig förut fått heta far av mig, ty jag hatade honom. Jag var också mycket elak mot min man; för det allra minsta, som han gjorde mig emot, överföll

jag honom och slog honom. Nu då jag kom hem talade jag vänligt med honom och bad honom förlåta mig.

Jag har också haft många fiender i byn, har nästan varit i gräl och slagsmål med alla mina grannar. Då jag nu kom hem från mötet, gick jag och sökte upp dem, och bad dem alla om förlåtelse, ty fröken Monsen sade: »Om I icke förlåten människorna deras överträdelser, så skall eder Fader icke heller förlåta edra överträdelser.» (Så långt hennes berättelse.)

*

Första dagen, då hon kom till mötet, gav jag akt på henne. Hon är en Chilikvinna och är därför så olik våra Shansi-kvinnor till utseendet. Hon hade också ett sådant nervöst utseende, men det var ju ej så underligt, då hon ständigt hade umgänge med fienden och hans tjänsteandar. Men nu var befrielsens timme slagen för henne. Hon kunde ej taga sina ögon från fröken Monsen; det såg ut som hon drack in varje ord, som sades. Efter mötet, då jag hälsade på henne och uttryckte min glädje över att hon kommit, omtalade hon sin underbara dröm för mig.

Fröken Monsen talade om *hat* den dagen, fru Kuan kom, och hon fick genast ett styng i sitt hjärta. Det var ju hennes stora svåra synd, hon hade ju hatat alla människor. Hon tyckte, att allt som sades var just för henne. Så fick hon lyssna till det glada budskapet i 3 dagar, och på 4:de dagen kom hennes man och hämtade henne.

På söndagen kom mannen in till staden med bud från henne och bad, att någon skulle resa ut till henne och hjälpa henne i hennes stora nöd, ty hon fick ingen ro för dessa främmande röster; fienden ville ej släppa sitt byte. På måndagsmorgonen reste jag dit i sällskap med en bibelkvinna. Då vår kärra stannade utanför hennes dörr, låg hon på knä på sovplatsen i sitt rum och bad högt till Gud, att han skyndsamt skulle sända någon. Hon hade då ej sovit eller förtärt någon mat på flera dagar. De blevo ofantligt glada allesamman att vi kommo. De ville till vad pris som helst hava henne frisk och sund igen. Kunde Jesus göra något, så ville de alla av hjärtat tro på honom!

Jag måste lyssna till hennes gripande historia, och när det var gjort, tog jag in henne i enrum, för att hon skulle kunna lugna sig. En stor skara människor hade kommit tillstädes, som nu bibelkvinnan tog hand om, medan jag samtalade med fru Kuan inne i hennes rum. Jag fann genast, att hon var en sökande själ, som längtade efter frälsning.

Fröken Monsen hade använt en bild med två hjärtan på, ett svart och ett rött, samt en text med skrivtecknet Herre, och ett räknebräde eller kulram på. Att göra räkenskap inför Gud, detta hade hon fattat. Jag använde nu därför dessa ord och frågade henne, om *hon* hade gjort räkenskap inför Gud. »Nej», sade hon, »det har jag aldrig gjort». — »Vill du göra det nu?» frågade jag. Då föll hon på knä och bar fram alla sina synder för Gud och bad om förlåtelse. »Tag bort mitt svarta stenhjärta, och giv mig ett hjärta av kött, ett rent hjärta», bad hon. Då var det som om Guds Ande fallit över henne, hon blev så lugn och fridfull. Sedan hon slutat att bedja, läste jag sakta och tydligt »Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet.» — »Tror du detta»? sade jag. »Han säger det till dig». »Jag tror» sade hon. Sedan tackade hon Gud för syndaförlåtelse och var så lycklig.

Jag förmanade henne att ej mera lyssna till dessa röster, utan genast hon märkte, att de igen ville tränga sig på henne, skulle hon ropa till Jesus om hjälp och frälsning, ty endast han kunde hjälpa henne. — Sedan togs allt som hörde till avgudadyrkan bort ur hemmet, hon tvättade t. o. m. dörrarna, där avgudarna varit uppsatta, så att intet spår skulle finnas kvar efter dem.

Efter några dagar kom hon till oss sent på kvällen och var då så förbi. Hon hade då ej ännu fått någon sömn och ej kunnat förtära någon föda. I samtal med henne fann jag, att det var dessa röster, som ej

ville släppa henne. Men nu hade de förskapat sig till ljusets änglar, och fru Kuan undrade, om det kunde vara den Helige Ande, som ville tala med henne. Vi bådo för henne, att Gud ville giva henne sömn, och den natten fick hon sova lugnt hela natten, och på morgonen kunde hon äta två hela bröd. Jag talade åter med henne om att endast lyssna till Jesu röst och i bönen hava ständigt umgänge med honom, så skulle dessa röster ej hava någon makt över henne.

Fru Kuan blev från den stunden en bedjerska, och dessa onda röster lämnade henne i fred. Nu fick hon stor frimodighet att vittna om Gud i sin by, kunde sova om nätterna och fick god aptit. Hon fick kraft att sköta sina sysslor i hemmet. Hon orkade gå den 2 à 3 km. långa vägen till närgränsande gudstjänstlokal på söndagen. Alla i byn förundrade sig över henne. Vad hade skett? Ett under i sanning. Var denna läran sådan, att den kunde omskapa en besatt, (ty hela byns befolkning höll henne för att vara det) då ville de också tro på Gud.

Sedan kom ett hårt slag för dem i hemmet. Svärfadern dog helt hastigt. Och nu ville släktingarna, att allt skulle gå efter hedniskt sätt vid begravningen, att fädernetavlor skulle sättas upp i hemmet o. s. v. Men fru Kuan och hennes man (ty han lyssnade till henne och var ett hjärta med henne i Jesu efterföljd) sade bestämt ifrån, att icke något hedniskt fick förekomma vid begravningen. Ville de att fädernetavla skulle sättas upp, fick de göra så i sitt hem, men icke hos Kuans.

De fingo lida mycken förföljelse, men stodo orubbligt fasta vid sitt beslut. Det var särskilt en faster, som var mycket svår emot dem.

En dag då fru Kuan skulle gå ut, fick hon se sin faster i porten ätande på en torr brödbit. Herren ingav henne då att gå in och hämta en skål välling (ty de hade nyss slutat sin frukost hos Kuans). »Faster», sade hon och räckte henne skålen »drick litet varm välling till ditt bröd». Fastern stod först och stirrade på henne, och sade sedan. »Huru kan du komma och giva mig varm välling, jag som är så elak emot dig.» Hon tog emot vällingskålen av fru Kuan, hennes fiendskap upphörde, och nu vill hon gärna höra om Jesus.

En gång då jag var där på besök och samlade familjen till andakt, läste jag ur Johannes evangelium. Då sade fru Kuans man så glad: »Jag har bestämt en likadan bok. Han gick till en hylla och tog ned ett Joh. evangelium, som han för många år sedan köpt i Pingiangfu, då han hade affär där. Nu kom denna bok, som alla dessa år varit beläckt med tjockt damm, till heders. O, vad de båda blevo glada över sitt fynd. Nu läser han ett kap. därur för varje dag vid deras andaktsstund i familjekretsen. Jag gav också fru Kuan mrs Taylors lilla sångbok, som hon flitigt läser i.

En dag då hon var inne i Ishih på söndagsgudstjänsten, sade hon till mig så glad: »Jag fick så mycket gott under missionär Hahnes möte. Han sade, att Gud älskade världen, så att han gav sin Son. Och Jesus han älskade världen, så att han utgav sig själv för världen; ja, för mig, och jag är så lycklig.» — De hava en liten butik inne på sin gård, i ett av sina rum. Detta rum har nu blivit ett kapell, som en av deras grannar uttryckte sig. Ty varje kväll efter det byns folk gjort sina uppköp, hålles andakt i butiken. Fru Kuans man läser ett kapitel ur Nya Testamentet, och fru Kuan själv vittnar om Gud och beder. Fru Kuan fattar allt så lätt. Hon hade endast varit troende i två månader, då hon läst ut Mrs Taylors sångbok, som innehåller 38 sånger och 26 körer. Nu kan hon följa med och läsa i bibeln. Hon hoppas att få bliva döpt till våren. Hon är ett levande bevis på vad Gud kan göra för ett människobarn, som helt överlämnar sig åt honom. Hon är alltid färdig att vittna om Jesus och upphöja hans namn för dem, som hon kommer i kontakt med. Bed för henne, att hon alltid må bevaras varm i Gud. Kära hälsningar från oss här. Eder i Jesus förenade

Anna Hahne.

———

Varför icke jag?

En furste ville en gång giva sina undersåtar en god lärdom. En dag vältrade han en stor sten ut mitt på landsvägen och gömde sig i närheten.

Snart kom en man körande med ett par oxar. Han brummade: »Jo, det var trevligt! Lägga en sådan sten mitt på vägen. Det vore intressant att veta, vem som gjort det.» Så lät han oxarna böja av runtom stenen — och lät den ligga.

Något senare kom en resande. Han blev mycket vred, då han såg vägen spärrad. »Mycket har jag sett men aldrig maken till oförskämdhet. Om jag kommit fram här, när det var mörkt, kunde hästarna ha stupat över stenen. Den som rullat hit den borde sannerligen tvingas att rulla den bort igen.» Kusken körde under tiden försiktigt utom stenen — och den fick ligga där den låg.

Nu kom en soldat. Han gick med styv och stolt hållning och med näsan i vädret tills han stupade pladask över stenen. Fräsande arg ville han först anmäla saken för myndigheterna, så att upphovsmannen kunde få sitt straff. Men slutligen steg han upp och gick vidare — och stenen fick ligga kvar.

Fursten, som såg att alla läto stenen vara, sammankallade nu en mängd människor och sade: »Jag har själv vältrat stenen hit, ty jag ville se om någon skulle skaffa bort den, innan den ställde till någon olycka. Men jag har blott sett människor som ha förargat sig över stenen. Ingen tänkte på att taga den bort. Nu gör jag det själv. Han böjde sig ned och vältrade med ett par kraftiga tag bort stenen. Och se, mitt under stenen låg en fylld börs, varpå det stod: »Till den som skaffar bort stenen.»

Säg eller tänk aldrig: »Varför skall just *jag* göra det?», när det gäller någon tjänst at andra. Men säg: »Varför skall icke jag?» Det lönar sig.

Jesus sade: *»Den som vill bliva störst bland eder, han vare de andras tjänare.»* Matt. 20: 26.

(Ur Månadsblad för K. F. U. M. i Landskrona.)

Jag får tjäna.

Himmelen välvde sig blå över den röda ljungheden. Sång och jubel hördes. Det var en skara unga flickor, som vandrade fram över heden, fröjdande sig över höstdagens skönhet, förhöjd genom det strålande solskenet. De voro uppfyllda av goda föresatser dessa unga — de ville vara till gagn för sina medmänniskor. Nu rastade skaran, och mångas tankar klädde sig i ord. Den ena frågan efter den andra ställdes till gruppens ledarinna.

Ingen av flickorna hade lagt märke till att i skuggan av några närbelägna barrträd stod en rullstol, i vilken satt ett ungt, blekt människobarn. När skaran vandrade vidare, runno tårar över den sjukas insjunkna kinder. — »Dessa unga kunna alla uträtta något i livet. Jag kan ingenting göra. *Vilja* har jag, men min kropp är slagen i bojor, och ingen läkare kan lösa dem. Människor tycka, att jag är otålig. Men vad veta de om den kamp, jag har att utstå i det fördolda? Tjäna ville jag! Tjäna! Alla dessa unga kunna en gång komma rika till himmelens port — de hava klätt de nakna, bespisat de hungrande, besökt de sjuka och fångna. Och jag! Jag har bara att räcka fram till Gud mina *tomma* händer!»

På vägen över heden vandrar en reslig herre fram. Den unga flickan i rullstolen torkar sina tårar och tar med ett soligt leende emot den ankommande. »Nej, pappa, kommer du själv för att hämta mig?» — Fadern stryker ömt sin dotter över håret. Honom kan hon icke bedraga. *Han* känner hennes inre strider och för de flesta dolda smärta. Nu ser han henne glatt in i ögonen och säger: »Vet du, pastorn har nyss varit hos mig. I natt fick den unge studenten på sanatoriet sluta. Han lät hälsa dig och säga, att du genom dina brev hade gjort det sista vägstycket lätt för honom. — — Barn, barn, förstår du, vilken *nåd* det är att så få vara en själ till hjälp?»

Så börjar han skjuta sin dotters rullstol fram på den väg, som ledde in till byn. Surrande bin flögo överallt omkring i den röda ljungen.

Den sjuka hade en lång stund suttit tyst. Nu sade hon sakta, liksom när man omtalar en hemlighet, men med jubelklang i rösten: »Pappa, jag tror, att jag nu äntligen har förstått, vad Gud redan länge velat säga mig. Ljungen på heden är icke vad rosen är och kan icke heller giva människorna den doft som liljorna giva, men den giver bina honung, giver vad den har och får på det sättet tjäna. — Far, också *jag* får tjäna!»

Över den med ljung bevuxna heden välver sig den blå himmelen. De liksom mötas, de små röda blomklockorna och den stora himlaklockan! Han som i dem båda framställt ett underbart konstverk giver åt sina människobarn både stora och små ting att utföra. Men vem av oss kan säga, vilken tjänst som är den härligaste, den i våra ögon ringa och obetydliga eller den stora?

(Ur Sanningsvittnet.)

Först — sedan — aldrig!

Dessa tre ord utgöra många människors levnadshistoria och lott för evigheten.

Hjärtat var oroligt och fridlöst. Samvetet anklagade. Själen var sjuk, trött och betungad. Det var Herren Jesus, som genom allt detta kallade — för att få frälsa. Men — alltid var det något som man menade först skulle göras. Varje gång kallelsen kom, satt man fångad i denna snara — »först». Nog ville man gärna bli frälst, få det gott med Gud, bli en vandrare på väg till himmelen o. s. v., men alltid var det något som måste ske »först». Gud allena vet, hur många som ha varit och ännu äro bundna i denna snara. Först allt annat: förtjäna pengar, njuta av livet, leva sig själv, vara fri o. s. v. Men intet kan mer såra den eviga kärleken än detta.

Aldrig passar det dessa själar att komma i dag eller nu. De skola komma »sedan», när de få lägligare tid, »sedan», när de känna Guds kallelse starkare. Sedan — sedan! O, vilket bedrägeri! »Jag skall komma i morgon», sade en sjöman en afton till den som predikat. Han fick ingen morgondag. »I morgon», sade en kvinna till mig, »vill jag ge mitt hjärta at Jesus.» Hon fick en morgondag men var, när den kom, alldeles likgiltig. Många år ha gått, sedan hon fattade sitt beslut att nästa morgon giva Jesus sitt hjärta, men ännu är hon icke frälst.

Detta »först» och detta »sedan» äro riktiga själasnaror.

Det blir efteråt så lätt ett »aldrig», ett evigt aldrig. Ehuru frälsning erbjöds dessa själar, blevo de aldrig frälsta.

Kom du *i dag!*

V. Waaler.

(Ur Sanningsvittnet.)

Missionärernas adresser.

Carl och Ethel Blom,
Malte och Ida Ringberg,
Carl Johan och Elsie Bergquist,
Nath. och Elsa Engbäck,
Johannes Aspberg,
Frida Prytz,
Maria Nylin,
Maria Pettersson,
Berta Flodberg.
} Swedish Mission, *Yuncheng*, Sha. China, via Siberia.

Axel och Anna Hahne, Elna Lenell, } Swedish Mission, *Ishih*, Sha. China, via Siberia.

Judith Hultqvist, Ingrid Israelsson, } Swedish Mission, *Juicheng*, Sha. China, via Siberia.

Henrik och Hilma Tjäder, Swedish Mission, *Chiehchow*, Sha. China, via Siberia.

Martin Bergling, Wilhelm Bergling, } Swedish Mission, *Hoyang*, She. China, via Siberia.

Ida Söderberg, Swedish Mission, *Hancheng*, She. China, via Siberia.

Minnie Nicholson, Swedish Mission, *Tungchowfu*, She China, via Siberia.

Nils och Olga Styrelius, Hanna Wang, } Swedish Mission, *Pucheng*, She. China, via Siberia.

Maja Lundmark, Ebba Widén, } Training Home, China Inland Mission, *Yangchow*, Ku. China.

Hemmavarande missionärers och hemarbetares adresser.

Missionsföreståndare och fru E. Folke, Klippan, *Drottningholm.*

Aug. och Augusta Berg, Anna Eriksson, Emma Andersson, Inez Bölling, Dagny Bergling, G. A. Österberg, — Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg.*

Oscar och Gerda Carlén, Ingeborg Ackzell, Estrid Sjöström, Lisa Gustafsson, — Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, *Stockholm.*

Anna Janzon, Maria Hultkrantz, — Vanadisplan 5, 1/2 tr., *Stockholm.*

Th. och Sekine Sandberg, Kommunistergården, *Bergvik.*

Ossian och Edith Beinhoff, Kommunistergården, *Ockelbo.*

Rich. och Hildur Andersson, *Vintrosa.*

Morris och Carola Bergling, adr.: kamrer Hansson, *Holsbybrunn.*

Judit Högman, Drömstigen 28, *Äppelviken.*

Hugo och Marie Linder, 312 Mission Road, *Glendale*, Cal. U. S. A.

Lisa Blom, Östbroga, *Älvsjö.*

Svea Pettersson, Ringvägen 129, *Stockholm.*

Iris Jansson, Sibyllegatan 50 b, *Stockholm.*

Martin Lindén, Kungsholmsstrand 121, *Stockholm.*

Insänd litteratur.

En veteran. Av Joh. Gustafsson. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 165 sid. Pris häft. kr. 2: 25; klotb. 3: 50.

Bland böcker, som utgivas, intaga levnadsteckningar ett framträdande rum. Innehållet i en god och välskriven sådan är fullt av intresse och bjuder på många värdefulla lärdomar. »En veteran» är en sådan bok. Den skildrar en gammal värmländsk predikants, Enoch Olsson, liv och verksamhet. Bilden, som målas för oss, är intressant, men den är mer än så. Den värmer och hänför, så att man ej kan annat än tacka Gud både för sådana kämpar som Enoch Olsson och för boken, som berättar om denne veteran. *M. L.*

Pioniären Li Pin-san. Av Joh. Sköld. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 100 sid. Pris häft. kr. 1: 35.

Den välkände kinamissionären Joh. Sköld teckna här en kinesisk evangelists livshistoria för att ge läsaren ett nytt bevis för att Jesu Kristi evangelium är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Han gör det med en hjärteönskan och bön, att teckningen skall få bidraga till att hålla våra sinnen varma och våra hjärtan brinnande för det kinesiska folkets frälsning. Må boken få en vidsträckt spridning och blive författarens hjärteönskan förverkligad! *M. L.*

Ur svenska kvinnors kamp för Guds rike. Av Signe Walder. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 258 sid. Pris häft. kr. 4: —; klotb. kr. 5: 50.

Denna bok, som är tillägnad Sveriges missionsintresserade kvinnor, har till motto: »Jag står i skuld».

»Jag står i skuld, o, skriv det i mitt hjärta
med skrift, som tiden icke planar ut!
Det rista djupt, om än det vållar smärta,
blott skriften tydligt teckna står till slut.»

Syftet angives vara, »att prisa vår store Gud, som genom små och bristfälliga redskap kunnat vidga gränserna för sitt rike och föra sitt verk till seger». För att förverkliga detta syfte skildras »något av vad svenska kvinnor under skilda tider gjort för missionen bland sitt eget och bland främmande folk». Såsom »hemgångna hjältinnor» skildras: Elsa Borg, Lotten Reuterskiöld, Fredda Hammar, Anna Peterson, Elisabeth Liljegren, Agnes Welin och såsom »tändande gnistor»: Emilie Petersen, Anna Geijer, Ebba Hildebrandsson, Hanna Ouchterlony, Louise Erikson, Anna Roos, Axelina Hedin, »moster Stina-Greta i Tånnö», Anna Lellky, Nanny Rinman, »moster Wiberg», Maria Holmgren, Hanna Gunther m. fl., m. fl. Avdeln. 1 handlar om »Inre missionen» och avdeln. 2 om »Yttre missionen». Även tran avdeln. 2 kunde givetvis en massa namn nämnas och från båda avdelningarna även intresseväckande kapitelrubriker, men utrymmet medgiver det ej. Vi råda i stället till att köpa boken och till att uppmärksamt läsa den. Då skall säkerligen, såsom förf. önskar, skildringarna »verka uppmuntrande och sporrande på oss, så att vi få en ny hänförelse i missionsarbetet och uppväckas till kärlek och goda gärningar». *M. L.*

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 21 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröken *Emma Beskow*, S:t Eriksterassen 72 a, I.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 23, 4 tr.

Fru *Bell Fries*, Solläppan, Saltsjö-Storängen.

Fru *Hanna Hallström*, Bragevägen 8.

Fru *Mina Johansson*, Linnégatan 26, 3 tr.

Fröken *Tekla Liljeqvist*, Norrtullsgatan 55.

Fru *Olga Magnusson*, Duvbo, Sundbyberg.

Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 4 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Östermalmsgatan 63.

Överstinnan *Louise Tottie*, Saltsjö-Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingön.

Gåvor avsedda för »Kinalänkens bord» mottagas med tacksamhet på *S. M. K:s exp.*, varvid särskilt bör angivas om gåvorna äro avsedda för detta bord.

Luther skriver: »Vi måste under denna tid förläras och gnagas av våra tankar och planer, som dock äro onyttiga och förgäves. Ty vi lära icke kunna tänka eller sörja oss till rikedom. Men vi kunna väl tänka och sörja oss till sjukdom, tvinsot och galenskap, varpå man dagligen ser exempel!» — Och på ett annat ställe: »Var och en må arbeta den dag han lever. Han vet icke, om han lever i morgon, men gör han det, så må han arbeta. Varför då sörja för morgondagen?» — Och vidare: »Min Herre Kristus har genom sin uppståndelse övervunnit min nöd, min synd, min död och allt ont och vill alltså vara med och hos mig, så att intet skall fattas mig till kropp och själ, så att jag skall hava nog och ingen olycka må skada mig. När jag tror detta, är det omöjligt, att jag skulle kunna vara rädd och försagd, hur synden och döden än må trycka mig. Ty alltid kommer tron och säger: Trycker dig synder, förskräcker dig döden, så lyft dina ögon till Kristus, han är för din skull död och uppstånden och har övervunnit all olycka. Vad skall väl då kunna skada dig? För vad skulle du frukta? Även om annan olycka hänger över dig än sjukdom och armod, så vänd bort dina ögon därifrån och till slut ditt förnuft, kasta dig på Kristus och håll dig till honom, så skall du bliva stärkt och tröstad. Så stort är intet ont, som kan möta dig, så att det skulle kunna skada dig och göra dig försagd, om du ser på Kristus och tror på honom; därför är det omöjligt, att friden skulle saknas där tron finnes.»

(Ur »För varje dag» 1930.)

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under okt. 1930.

Allmänna missionsmedel.

1363.	E. J., Mariestad, födelsedagsblommor till Carléns hemresa	25: —
1364.	»Annie»	10: —
1365.	Ps. 39: 10 till Carl Bloms underh.	200: —
1366.	Ef. 3: 20, 21, till R. Andersons d:o	200: —
1368.	»Herrens del»	100: —
1370.	K. M. L.	25: —
1371.	»Onämnd»	20: —
1373.	»R.»	30: —
1374.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll	100: —
1375.	G. C., Sävsjö	10: —
1376.	H. G., Gbg	10: —
1377.	Offerkuvert fr. vännerna i Köping, gm A. J., Köping	20: —
1378.	Missionsinkomst fr. Fr—s gm d:o	80: —
1381.	Kinalänken, Örviken	35: —
1382.	Insaml. av Solna missionssyfören.	13: 06
1383.	I. J., Gbg	30: —
1384.	»Herrens»	15: —
1385.	Ps. 145: 18, 19	16: —
1388.	J. & K. B., Tranås, »Missionsäpple träd»	20: —
1389.	O. G., Grycksbo	10: —
1390.	L. M. F., Gbg, till F. Prytz & M. Nylins underh.	900: —
1391.	Calif. Kommittén till N. & O. Styrelius' d:o	129: 50
1392.	Test. medel efter avl. fru Ida Margareta Frendén, Linde	2,100: —

1393. Skärstads Östra biträdesförening. 50: —
1394. E. & C. B., Kalmar. »i st. för blommor till de hemgångna missionärerna» 50: —
1395. C. G., Skellefteå, till E. Sjöströms underh. 100: —
1397. »L. H., Jkpg.», gm J. M., Jkpg 1,000: —
1398. V. & C. Th. E., Kumla 200: —
1399. »Onämnd» 20: —
1400. E. A., Norrköping 25: —
1401. K. G., Sthlm 20: —
1402. G. L., Uppsala, gm d:o 2: —
1403. H. H., Jämsenum 50: —
1405. Tackoffer fr. Syster J., Duvbo 10: —
1406. K. F. U. K:s Centralförening, för I. Israelssons underh. 600: —
1407. »På en älskad makes hemgångsdag.» 500: —
1408. Test.-medel efter avl. frkn Hanna Hortelius, Skellefteå 200: —
1409. E. Y., Skellefteå, gm S. N. 10: —
1410. K. L., d:o, gm d:o 5: —
1411. N. S., d:o, gm d:o till E. Sjöströms underh. 10: —
1412. F. d. Skellefteåbo, gm d:o, till d:o 10: —
1413. N. N., Skellefteå, gm d:o, till d:o 10: —
1414. S. N., d:o, gm d:o, till d:o 100: —
1415. F. L., Innervik, gm d:o 20: —
1416. »Den 11 okt. Ps. 103: 2» 500: —
1417. A. & H. L., Skellefteå, tackoffer, gm A. B. 10: —
1418. I. B., Orrviken 5: —
1419. Koll. vid missionsafton i Bjärmelund, Fåker, gm O. P. 20: 47
1420. D:o i Svenstavik, gm A. J. 6: 87
1421. Sparb.-tömning i Orrviken, gm O. M. 12: 50
1422. Koll. 7: —, Kaffeinkomst 24: —, gm d:o 31: —
1423. Koll. i Norderön 14: 25
1424. D:o i Östersund 43: 25
1425. D:o i Hornsbergs skola 25: —
1426. D:o i Hall Marby 8: 12
1427. D:o i Are 13: —
1428. D:o i Edsåsen 11: —
1429. D:o i Undersåker 21: —
1431. N. N., Öregrund, »ett tackoffer på högtidsdagen» 5: —
1432. För telegram 46: 20
1433. A. O., Norderön, gm E. B., Sthlm 50: —
1435. »Glädjebössan» 203: —
1436. »En sparb. lämnad på exp.» 35: 10
1437. K. D., Mjölby, gm K. B., Tranås 10: —
1438. Uppsvenska Distr. av K. F. U. M., till Morris Berglings underh. 100: —
1439. H. B., Enskede 50: —
1440. H. A., Svanshals 50: —
1441. R. H., Sthlm, på en väns födelsedag, tionde 10: —
1443. »Onämnd» 1,000: —
1444. G. H., Västervik 5: —
1445. Undersåkers Mfg. Hälland 50: —
1446. Koll. i Värna skola 16/10 20: 45
1447. D:o i Grebo skola 17/10 13: 20
1448. D:o i Flistads skola 18/10 25: 60
1449. Kaffepengar vid möte i Flistads skola 18/10 40: —
1452. Koll. i Brunnby missionshus 19/10 24: 81
1453. D:o i Hassle 12/10 67: —
1454. D:o i Kronforp 16/10 13: 52
1455. D:o i Mariestad 19/10 86: 50
1456. Ekenässjöns Miss.-församl. »Blommor på Frideborg Strahls grav» 27: —
1457. J. S., Brötjebäga, gm H. A., Flisby 20: —
1459. Uppsvenska Distr. av K. F. U. M., till Morris Berglings underh. 32: 07
1460. »Tackoffer fr. H. & A., Eksjö» 25: —
1461. »En blomma vid A. Dahléns, Sala, bår» 5: —
1462. Församlingsafton i Katrineholm 19/10 22: —
1463. Koll. vid föredrag i Ändebol 20/10 17: 75
1464. A. C. A., Chikago 15: 84
1465. Visbys 5-öres-förening 28: —
1466. Uppsvenska Distr. av K. F. U. M. till Morris Berglings underh. 73: 15
1467. »Till min väns minne, för E. Sjöströms & M. Lundmarks d:o» 200: —
1468. Koll. vid missionsafton 22/10 i Gryeksbo 52: —
1469. H. J., H—ö 31: —
1470. C. U., Skebobruk 30: —
1471. Skebo missionsförsamling 10: —
1477. »En kärlekens minnesgåva 25/10 1926» 20: —
1478. H. P., Östersund, bidrag till missionärernas resor 50: —
1479. Tostorps syförening 60: —
1480. Syster L. G., Sthlm 20: —
1483. E. J., Ekenässjön 25: —
1484. P. F. J., Österäng 10: —
1485. S. L., Järvrebyn 10: —
1486. F. M. 20: —
1487. Test.-medel efter avl. fröken Emma Östrom, Norberg 1,175: 01

Kr. 11,695: 25

S. M. K:s Pensionsfond.

1367. 2 Mos. 35: 5 Kr. 100: —

Särskilda ändamål.

1362. S. B., Norrköping, till Maria Pettersons barnh. 150: —
1369. A. G., Saltsjöbaden, till M. Ringbergs verksamhet 70: —
1372. L. S—m, Sthlm, till d:o att anv. efter gottf. 50: —
1379. E. A., Gbg, till G. & O. Carlén till d:o 100: —
1380. »Till Hanna Wang, för verksamheten bland kvinnorna, från en vän» 50: —
1386. Ps. 145: 18. 19. till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 20: —
1387. Onämnd till d:o för d:o 10: —
1396. Kinakretsen i Hafbo, till Barnh. i Sinan 200: —
1404. Svensk kvinna», till Ida Ringberg, att anv. för en kineskvinna 20: —
1430. Koll. i Brunflo, till Minnie Nicholson, till tur kring missionärernas gravplats i Tungchow 27: —
1431. Ljungby K. F. U. K., till Ingeborg Aekzells skyddsbingar 18: —
1442. S. O., Kristdala, till Minnie Nicholson, att anv. efter gottf. 10: —
1450. S. T., Maspelösa för en evang. underhåll 300: —
1451. »Missionsvän» i Opland, till Karin Anderssons minne att anv. för de nödl. i Tungchowfu 10: —
1458. A. H., Stensjön, till Judith Hultqvist, att anv. efter gottf. 40: —
1472. Vänner i Talebo, till evang. Yuen Yuin shengs underh. gm D. F. 31: 70
1473. E. H., Munkflohögen, till Hanna Wang, att anv. efter gottf. 4: —
1474. Vänner i Munkflohögen, till d:o för d:o 50: —
1475. Stefanskyrkan och missionskretsen, till pastor Kaos underh. 100: —
1476. G. G. Gbg, till Maria Pettersons barnhem 50: —
1481. T. T. B. G., till M. Ringberg, att anv. efter gottf. gm A. A. 250: —
1482. A. G., Malmö, till evang. Wei Dienchen & Lino Hsi-kao 250: —

Kr. 1,810: 50

Allmänna missionsmedel	**11,695: 25**
S. M. K:s Pensionsfond	**100: —**
Särskilda ändamål	**1,810: 50**
Summa under okt. mån. 1930: Kr.	**13,605: 75**

Med varmt tack till varje givare!

Så säger Herren, — — lämnen åt mig omsorgen om mina barn, mina händers verk.
Es. 45: 11.

Hans Stjärna i Östern.

27:e årgången.

Redigerad av *Erik Folke.*

Innehåller:

Bild från Steninge 1930. Ill.
Ljus, underbart ljus. Av missionssekr. M. Lindén.
Kinas andliga utveckling. Av missionsförest. E. Folke.
De hemförlovade. Av fröken Lisa Blom.
En nöjd och glad kristen. Av fru Anna Hahne.
Fortbildningskursen för missionärer 1930. Av missionär Aug. Berg.
Ett minne. Av missionsförest. E. Folke.
S. M. K:s Steningemöten. Av fröken Daga Matton.
Sändebud till Sinims Land. Ill.
Sommarmötet för kinesiska medhjälpare. Av missionär C. J. Bergquist.
Bönhörelser under hungersnöden. Av fröken Ingeborg Ackzell.
Huru Gud hjälper. Av fru Olga Styrelius.
Den kinesiska muren. Av missionär Aug. Berg.
I detta tecken skall du segra. Av fröken Hanna Wang.

*

Kalendern är rikt illustrerad och rekvireras från *Sv. Missionen i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.* Pris häftad kr. 1:75; kart. kr. 2:25 och klotb. kr. 3:25. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1931 i sin 36:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, 3 kvartal kr.1:75, halvår kr. 1:25, 1 kvartal kr. 0:90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2:25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Ill. — En tredubbel maning. — Till Kina. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna — Ungdomens avdelning. — Missionärernas adresser. — Insänd litteratur. — Försäljning. — Redovisningar. — Hans stjärna i Östern.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1930
902262